

1.

(Fosc.)

VEU NICK: Nova York, 2009. Estudis Old Records. "Seguir lluitant". Presa 4.

(Una cançó comença a sonar. Quan puja la llum veiem uns estudis de gravació atrotinats. KATE i JULIE graven una cançó. Se les veu contentes, gaudint del que fan. Sol davant la taula de so, NICK se les mira, fumant. En un trípode hi ha una càmera de video que grava les dues noies.)

#1. "SEGUIR LLUITANT" (Julie/Kate)

ELS MURS DE LES OMBRES
 ES BUIDEN DE LLUITES
 LES PORTES DEL CEL SÓN FREDS RECORDS
 PLORS NASCUTS ENTRE LA PLUJA...
 (ET NOTES, TRENCADA I BUIDA...)

ELS CRITS DEL SILENCI
 JA NO TENEN FORÇA
 ET CREMEN LES VEUS DEL TEU COIXÍ
 NO HI HA COVES PER LA LLUNA

**PRÒ NO POTS OBLIDAR
 QUE FORMES PART D'UN MÓN QUE HA DE GIRAR
 QUE SENSE TU EL DEMÀ
 SERÀ MENYS ESPECIAL**

**CAL SEGUIR LLUITANT
 EL TEU COS NECESSITA BALLAR
 I UN COP MÉS SENTIR
 QUE LA POR NO ET SAP ATURAR**

**CAL TORNAR A SOMIAR
 EL TEU COS NECESSITA SALTAR
 I UN COP MÉS PODER
 SER FELIÇ...**

SAPS QUE ET MIREN
 UN MUNT DE PRINGATS
 JA N'HI HA PROU
 ELS TENS BEN CALATS

NO ETS PAS SEVA
FAS LA TEVA
PER ELLS LES CAMES PER SEMPRE HAS TANCAT
JA NO TENS CAP POR A LA VIDA...

LES LLUMS S'APAGAVEN
PRÒ ESTAVEN ENCESES
FINESTRES PERDUDES QUE ES VOLEN TANCAR
TU SÍ QUE POTS AVUI LLEVAR-TE...

**I NO POTS OBLIDAR
QUE FORMES PART D'UN MÓN QUE HA DE GIRAR
QUE SENSE TU EL DEMÀ
SERÀ MENYS ESPECIAL**

I NO OBLIDAR
LES GANES DE SOMIAR
TANTS SOMNIS

I NO OBLIDAR
LES GANES DE SOMIAR
VELLS SOMNIS

I NO VOLS OBLIDAR
LES GANES DE SOMIAR
GRANS SOMNIS

**CAL SEGUIR LLUITANT
EL TEU COS NECESSITA BALLAR
I UN COP MÉS SENTIR
QUE LA POR NO ET SAP ATURAR**

**CAL TORNAR A SOMIAR
EL TEU COS NECESSITA SALTAR
I UN COP MÉS PODER
SER FELIÇ...**

(SILENCI. DE SOBTE TORNA LA MÚSICA.)

**CAL SEGUIR LLUITANT
EL TEU COS NECESSITA BALLAR
CAL SEGUIR LLUITANT
EL TEU COS NECESSITA SALTAR
(...) (AD NAUSEAM...)**

(Després de prou repeticions com per avorrir el fan més sofert d'Amaral, KATE, que cada cop feia més mala cara, s'atura de sobte i interromp la gravació.)

KATE *(derrotadament farta, traient-se els cascos)*: Ooooooooooooooh...!

JULIE *(flipant)*: ¿Què fas...?

KATE: ¿Cal?

JULIE: ¿Què...?

KATE: ¿Eh?, ¿cal...? Vull dir hòstia, no sé, ja m'entens... ¿Fot falta?!

NICK *(des de la taula, pacient)*: ¿Es pot saber què passa, ara?

KATE *(a NICK)*: ¿Tu què creus?

JULIE: ¿Però què t'agafa?

KATE: Trenta-quatre vegades la mateixa puta frase! Això m'agafa!

JULIE: Ja ho sabies, que era així...

KATE: Però cantar-la és diferent. I en aquest punt de la cançó la gent ja ens odia profundament, i una de dues: o bé han decidit assassinar-nos o bé són a punt de suïcidar-se. *(Pausa.)* O les dues coses alhora.

JULIE: ¿Sempre has de ser tan exagerada?

NICK *(des de la taula, pacient)*: Ei, Kate, escolta'm una cosa, jo no sé què collons fotrà la gent, però ja gairebé ho teníem, ¿saps?, i estava quedant de puta mare, vull dir que/

KATE *(a la seva, a JULIE)*: Jo el que necessito saber és què li passa al que ha escrit la lletra. ¿Té un embús cerebral, ha entrat en una espècie de bucle txungo..., o simplement és que és gilipolles...?

NICK *(des de la taula)*: Doncs és el fotut single del disc, o sigui que ja diràs què/ *(hem de fer...)*

KATE *(a JULIE)*: Aquest és el problema: és el fotut i repetitiu single del disc...

NICK *(des de la taula)*: Hi ha qui diu que el "Hey Jude!" és el single més estúpid i repetitiu de la història del pop.

KATE *(a NICK, passant força)*: Me n'alegro, Nick, me n'alegro molt. *(A JULIE:)* I ara em diràs que a tu la cançó t'agrada...

JULIE: Si la canto jo, m'agrada.

NICK *(a la seva)*: Però al tanto, perquè "Hey Jude!" va ser número u un fotimer de temps... *(Totes dues passen d'ell.)*

JULIE: Però en tot cas no és a mi, a qui ha d'agradar. I aquesta música enganxarà que t'hi cagues.

KATE: I em condemnarà a fer concerts per adolescents histèriques.

NICK *(a la seva)*: I ara el "Hey Jude!" és un dels grans putos clàssics dels Beatles...

JULIE: T'aviso: tu i la teva negativitat crònica em trastoqueu molt l'energia... L'altre dia la música, després que si el to, que si les veus... ¿M'expliques de què va tot això en realitat?

NICK *(a la seva)*: Escoltes "Hey Jude!" i no te la treus del cap en ta punyetera vida...

KATE: Va, Julie, ara de debò. Que ja no som a la tele. Ja hem sortit de la puta acadèmia.

NICK: Ei, ¿algú pot parar la càmera?

KATE *(passa d'ell)*: Sisplau, mira'm als ulls i digue'm de veritat, però de veritat de

veritat de la bona, ¿eh? Realment convençuda. Digue'm fotudament convençuda que aquesta cançó, que aquesta col·lecció de poesia de pacotilla, que aquesta..., em repeteixo per seguir el rotllo de la cançó, ¿eh...?, que aquesta cosa que acabem de cantar t'agrada.

JULIE: Vull seguir lluitant.

KATE: Fantàstic.

NICK: Ei, ¿us fa res apagar la càmera?

JULIE: Kate, va...

KATE: Mira, deixa-ho córrer. Sembles sortida del bolso de Mary Poppins.

NICK (*des de la taula, pacient, se'l miren com si l'escoltessin*): Ei va, sisplau, noies, ¿per què no pareu la càmera, esborrem aquesta fantàstica conversa que els de la tele no han de saber mai que ha existit, acabem el que falta, i després si d'allò...

KATE (*de sobte, passant d'ell, a JULIE*): Però ¿saps què passa?

NICK : ...doncs ja continueu passant de mi, discutiu tranquil·lament i us baralleu i/

KATE : Que no m'ho crec. Si algun dia te la trobes que sona en un bar t'amagaràs sota la taula igual que jo.

JULIE: Si sóc en un bar i la posen, seré la tia més feliç del món.

NICK (*finalment empenyat*): Voleu fer el favor d'apagar la càmera d' una puta vegada i fotre'm una mica de cas, per variar!

(Silenci. Se'l miren. NICK es posa els cascos i escolta el que han gravat amb molta atenció. JULIE saluda i somriu a l'objectiu i apaga la càmera. KATE creua cap a NICK. Se'l mira, seriosa. JULIE també hi va.)

KATE (*agafant-ne un del paquet*): Necessito un cigarro!

JULIE (*l'hi pren i li torna a NICK*): Ni parlar-ne. (*KATE va cap a la seva bossa.*) Si ho has deixat, ho has deixat.

KATE (*busca alguna cosa*): M'hi van obligar els cabrons de l'acadèmia.

JULIE: El fum va fatal però fatal per la veu.

KATE: La pols també. I l'última vegada que algú va netejar aquí, Frank Sinatra encara era verge! (*Troba el que buscava. Alça un txupa-txups, orgullosa.*) Txupa-txups!

JULIE: Bravo. Txupar i fer salivera es bo per la gola. (*Va a buscar-ne.*)

KATE (*seu i desambollica*): Això digue-li a la Cindy.

JULIE (*es gira amb cara de mala llet*): Aquest nom ni el pronunciïs. (*Hi torna.*) ¿En tens més?

(KATE es mira d'aquella manera NICK, que segueix escoltant, en el seu món.)

KATE: Se'ns han tret de sobre. Ens han abandonat en el cul del món, per gravar el pitjor disc del món en els estudis més guarros i cutres del món.

(Se sent un fort cop de porta. NICK no se n'adona.)

KATE (*aixecant-li a NICK els cascos per destapar-li una orella*): Que com podem comprovar cada dia, no estan ni ben insonoritzats!

JULIE: Jo el que no entenc és on dimonis està la porta aquesta, perquè/

NICK (*molt interessat*): ¿S'ha sentit la porta?

KATE: Quina novetat, ¿no?

NICK: ¿Quina hora és? (*Busca.*) ¿Quina hora és?! (*Mira el rellotge de JULIE. Per a ell:*)
No falla, collons, no falla... (*Agafa un bolígraf i surt esperitat.*)

(*JULIE i KATE se'l miren i es miren. JULIE mira cap on ha marxat NICK i somriu. Silenci. Comparteixen moment Txupa-txups.*)

KATE: Començo a creure que encara tens pitjor gust amb els tios que amb la música.

JULIE: ¿Tu creus que està enrotllat amb alguna veïna i el cop de porta és un senyal que tenen per trobar-se?

KATE (*se la mira com a una extraterrestre*): ¿Aquest? Amb la *Play-Station*, deu estar enrotllat. Amb la pinta de mandril que té...

JULIE: De mandril...

(*KATE fa el típic gest i el sorollet del mandril onanista compulsiu.*)

JULIE: Doncs què vols que et digui, jo crec que té alguna cosa. Que és un tio així com especial. Ho noto, ¿saps què vull dir?, ho noto de notar-ho d'aquella manera, i jo quan noto coses les noto, les noto així com molt intensament, ja em coneixes... Ho noto.

NICK (*que entra i va cap al seu lloc*): ¿Què?, hauríem d'anar tirant, ¿no? Vosaltres no sé, però jo si no faig la feina no cobro.

(*NICK S'encén una cigarreta i s'espera. JULIE li dedica un somriure.*)

KATE (*a NICK, per la cigarreta, mostrant-li el Txupa-Txups*): ¿T'ho han dit mai que ets un insensible?

NICK (*passa del comentari*): Ah, i Kate, sisplau, no tornis a parar una gravació, i menys quan ja gairebé està... Això no, vull dir que no es fa, que, jo què sé, no, no...

JULIE: No és professional.

NICK: Això mateix. No és professional.

JULIE: Gens professional...

NICK: Gens.

KATE: Calla, ara entenc perquè us agrada la cançó. Us repetiu igual que ella!

JULIE: Au, vés a cagar...	NICK: Jo no he dit que m'agradi.
---------------------------	----------------------------------

JULIE: Va, la tornem a gravar, ¿no?

KATE: Sí home, ni de conya!

<p>JULIE: Falta arribar a la última frase. La frase que canvia, és la clau de la cançó!</p> <p>NICK: Home, es podria fer el final i enganxar, però seria millor agafar almenys des de la meitat...</p>	<p>KATE (<i>en segon terme, a la seva</i>): Jo no la torno a gravar! No puc, em supera. I no crec que faci falta... El final de la segona presa estava bé... Serveix. Si fes falta, ho faria, però si no cal, doncs no cal... (<i>S'adona que se la miren.</i>) E</p>
--	---

JULIE: No estava bé. I el canvi de la última frase després de les repeticions és el toc genial de la cançó.

KATE: Doncs grava-la tu. Et regalo el toc genial de la cançó.

(*Truquen al mòbil de Nick*)

NICK (*mira qui és*): Un moment, ¿eh?...

<p>JULIE: Kate, a veure si ho entens d'una vegada: això és un somni fet realitat... Tenim una oportunitat que moltíssima gent voldria!</p> <p>KATE: No facis servir frases del concurs, no ho suportó...</p> <p>JULIE: Són la puria realitat. (<i>Agafant partitures.</i>) I no sé si ho has vist, però aquestes cançons les han escrit gent que en sap molt...</p> <p>KATE: Ja. I tu ho has vist, que tot és ple de noms taxtats? Pregunta't qui va rebutjar cantar tot això i per què...</p>	<p>NICK (<i>al telèfon</i>): Sí, hola. (...) Bé, molt bé, sí, nem fent... (...) Ara estàvem amb el single..., sí. (...) Doncs la balada d'amor, la última, algunes veus i revisar-ho tot... (...) ¿Eh? ¿Però com? (...) Sí home, no pot ser... (...) No, però és que no pot ser... (...) Sí, si cal dóna temps, però... (...) Ja, però és que les coses no es fan així... (...) I a més hi ha lo meu, collons... (...) El Fredy ja sap què, tu digue-li... (...) Sí, sí, d'acord... Ho comento, sí... Els hi comen/ No els farà cap/ Ok... Fins ara...</p>
--	--

NICK: Escolteu, a veure, una coseta...

JULIE: ¿Era el Fredy?

KATE: ¿Es dignarà a fer-nos una visita?

NICK: Era la seva secretària.

JULIE. Ah, molt bé, ara ja ni truca.

NICK: Es veu que es volia passar avui però/

KATE: Ahir també s'havia de passar...

NICK. Ara això és el de menys... Hi ha novetats.

JULIE: ¿Ah, sí? M'encanten les novetats.

KATE: Ha dit novetats, Julie, no ha dit que siguin bones.

NICK: Es veu que hauríem d'anar una miqueta més de pressa...

JULIE: ¿Què vols dir?

KATE: ¿Com de de pressa?

NICK: Bé, digue'm que d'aquí a tres dies seria bo que ja no hi fóssim, perquè foten els estudis a terra.

JULIE: ¿Què?

NICK: Els mítics estudis Old Records, fets fosfatina per una excavadora.

KATE: I tu ho sabies això?!

NICK: M'han fotut enlaire tots els meus rituals d'acomiadament.

JULIE: ¿Però per què? ¿Per què ho fan, això?

<p>KATE: Per això està tot d' aquesta manera... No s'havia de pintar! Això es increïble, una cosa és un estudi cutre i una altra que s'estigui caient... Passa'm el telèfon del Fredy! Passa'm el telèfon que em sentirà...</p>	<p>NICK: Aquí hi ha projectat construir un centre comercial. JULIE: Oh, un centre comercial més i uns estudis de gravació menys. Així el món no pot anar bé. NICK: Jo sí que no aniré bé... JULIE: Em toca. A mi aquestes coses..., em toquen molt a dins, tu...</p>
---	---

KATE: Vull parlar amb ell!

NICK: Impossible, és camí de Miami! Li ha sortit una/

KATE: Sempre li surten coses, a aquest paio...

JULIE: O sigui que portem dues setmanes aquí tancades esperant algú que no apareixerà mai.

KATE: Sense poder queixar-nos com cal a algú que mani...

JULIE: Jo odio empenyar-me, però tot això em sembla fatal, em trastoca, em desequilibra i em fa sentir trista. *(Pausa.)* Sort que sé que se'm passarà de seguida...

NICK: Escolteu, jo sóc el primer putejat, però és que ja sabeu que jo sóc/

JULIE i KATE *(alhora)*: L'última merda d'aquests estudis...

NICK: Això mateix.

KATE: Et repeteixes tio! Et repeteixes molt.

JULIE i NICK *(alhora)*: Com la cançó...

(Silenci. JULIE somriu.)

JULIE *(encantada de la vida)*: ¿Veus? Ja se m'ha passat! ¿Què? ¿Treballem? ¿Què s'ha de fer, ara?

KATE *(flipa)*: Això teu, ¿s'aprèn en algun lloc, o ve de naixement?

JULIE: És un regal de la natura.

NICK: Va vinga, sí, que si faig feina se'm passen les penes. I és més sa que emborratxar-se. A veure, el single ens el mirem demà i ja veurem què fem. Ara el que aniria molt rebé és començar amb la baladeta.

KATE *(irònica)*: Fantàstic.

JULIE: Va, sí, que és molt maca.

KATE (*irònica*): Preciosa.

NICK: ¿T'hi animes?

KATE: Home, animar-me no és la paraula, però ho faré, quin remei. Un altra meravellosa cançó per al meravellós disc de les *Terra i Foc*!

(NICK va preparant la música. KATE va cap a la peixera, JULIE la segueix.)

JULIE: Aquesta és l'actitud!

KATE (*es va preparant*): ¿Ah, sí?

JULIE: A veure, d'acord, la lletra de la balada farà que semblis una mica psicòpata, una psicòpata egocèntrica perillosa, i segurament el teu enamorat sortirà corrents per sempre quan l'escolti.

KATE: Això m'anima moltíssim.

JULIE: Però no ets tu, és un personatge. Mira-t'ho així. ¿A tu t'agraden els musicals, no? Doncs ara que ets famosa segur que en podràs fer algun.

KATE: Si no sóc actriu...

JULIE: ¿I? (*Pausa.*) Tu canta com si això fos un musical, ficada en un personatge. Oblida-te'n de tu i pensa que ets una altra persona.

KATE: Una psicòpata egocèntrica enamorada.

JULIE: Això mateix. I disfruta. Disfruta com una boja.

(JULIE, engega la càmera, surt i tanca la porta.)

NICK: ¿Col·locada?

KATE: Tant de bo...

NICK (*somriu*): Doncs som-hi, Nova York, 2009, Estudis Old...

KATE: Per cert, no m'estranya que ho tirin tot a terra, aquí hi ha una taca d'humitat que fa por!

NICK: ¿Hi ha una taca? ¿És molt grossa?

KATE: Enorme. I sembla que em miri...

NICK: ¿Quina hora és?

(NICK mira quina hora és i apunta en una llibreta.)

JULIE: ¿Algun problema...?

NICK: No no, tot perfecte.

KATE: Per cert, encara no sé si sóc Terra o Foc...

JULIE: ¿Tu què creus? Va, somriu! (*Ho fa.*) Més! (*Més.*) Així, molt bé...

NICK: NY. 2009. Estudis Old Records. "Tornaràs...". Presa 1.

(Sona la música, KATE comença a cantar)

#2. TORNARÀS... (Kate)

UOUOOOUOOH
 UUUH UUUUUUH
 JA FA MASSA TEMPS QUE...

KATE (*s'atura de sobte*): He entrat tard, he entrat tard...!

JULIE: No passa res, concentra't en el teu amor! (*KATE no diu ni fa res*) ¿Quin botó és?

NICK (*el prem*): Aquest.

JULIE: L'únic que vols en aquest món és que aquest cabron torni!

(KATE fa ok, ficada en el personatge. NICK remena botonets per ajustar el so.)

JULIE: I tu ja saps perquè serveixen tots aquests botonets?

NICK: La majoria sí, és la meva feina...

JULIE: ¿I els altres?

NICK: Ho faig veure.

JULIE: Ben fet.

(NICK torna a tirar la música.)

NICK: "Tornaràs...". Presa 2.

KATE

UOUOOOUOOH
 UUUH UUUUUUH
 JA FA MASSA TEMPS QUE HAS MARXAT
 I DE BEN SEGUR QUE T'HAS ADONAT
 QUE M'ESTIMES...

ELLA VA SABER INFLAR-TE EL CAP
 PRÒ NO ENTÉN QUE EL MEU COR I EL TEU BATEGUEN
 L'UN PER L'ALTRE

HAS DE SER FORT
 SÉ QUE ESTIMAR-ME TANT FA POR
 SABRÉ COM PERDONAR-TE...

NANANÀ NANANAAAÀ
 NARARAAAÀ

JULIE (*aprofita la pausa de la lletra*): Fa molt que treballes aquí, ¿oi?

NICK: Tres anys...

JULIE (*li fa un senyal ok a Kate, que li torna sense massa importància.*) ¿I t'agrada?

(Se la mira estranyat. De seguida:) Vull dir aguantar gent pelma com nosaltres...

NICK: És la meva feina.

JULIE: Cada cop que dius això sona a "calla i deixa'm treballar".

(NICK, incòmode, torna a estar pendent dels botons i de KATE.)

SAPS QUE ET MORS DE GANES DE MI
SÉ QUE CADA NIT, ARRONSAT AL LLIT,
EM DESITGES
I VOLS TENIR-ME

NO TINGUIS POR
NO POTS VOLER IGNORAR EL DESTÍ
QUE HA ESCRIT EL NOSTRE AMOR...
JA NO PUC MÉS...!

COR: CADA COP MÉS FARTA...
AQUÍ ESPERANT...

COR: UNA SOLA MIRADA...

(ETS EL MEU AMOR...)

(NICK, fart de la cançó, prem un botó i deixem de sentir a KATE cantar. Reprèn la conversa amb JULIE. Veurem KATE rere el vidre fent veure que canta però no la sentirem.)

NICK: M'agrada aquest lloc. El que significa.

JULIE: ¿I què significa?

NICK: Aquesta taula, per exemple...

JULIE: Sí...

NICK: ¿Veus aquests *Frinders*?

JULIE: Suposo...

NICK: Són els originals de la primera taula que hi va haver a Old Records.

JULIE: Ja...

NICK: ¿Saps què vol dir això?

JULIE: No.

NICK: Que el mític "He's on fire" Johnny "Speed fingers" Garamound, o els discos de J. J. Smith, o dels Soul Brothers, es van gravar amb aquestes mateixos comandaments. Estic tocant història...

JULIE: *(pausa)* Ah... I això et, et fa...

NICK: No saps qui són.

JULIE: *(pausa)* Nop.

NICK: Ara mateix et dec semblar una mica friky, oi?

JULIE: *(pausa)* Sip.

NICK: Però diria que a tu, això, no sé, que a tu això...

JULIE: *(pausa)* M'agrada.

(NICK, nerviós, torna a prémer un botó i sentim a KATE fent gorgoritos.)

NICK: Com ens hem de veure...

JULIE: A tu tampoc t'agrada el disc.

NICK: Home, què vols que et digui... *(Pausa. KATE està acabant la cançó.)*

KATE *(alhora)*:

AAAH.... UUUOOOOOH...

ETS EL MEU AMOR...

SAPS MOLT BÉ,

QUE M'ESTIMES...

NICK: Sento donar-li la raó a la Kate, però aquests estudis mereixien un final millor, francament.

JULIE: Gràcies.... *(La música ha acabat.)*

NICK: No té res a veure amb vosaltres. No és una qüestió musical, que també..., és més, no sé, una qüestió de concepte. Aquests discos s'han de fer, ja ho sé, sinó la indústria musical...

JULIE: Se'n va del tot a la merda.

KATE *(amb ganes de sortir d'allà)*: ¿Hola? ¿Què? Bé, ¿no?

NICK: Molt bé, molt bé, però fem-ne una altra, que encara anirà millor...

KATE: ¿Una altra? Però/

JULIE: Sí sí, que ara ja estàs llançada...!

(KATE va a queixar-se però NICK li tira la música. Ella, amb resignació, torna a posar-se els cascos.)

UOUOOOUOHH

UUUH UUUUUUH

JA FA MASSA TEMPS QUE (HAS MARXAT)

(NICK, amb ganes de seguir xerrant amb JULIE, treu el so i deixem de sentir KATE, qui, durant la conversa, cada cop anirà exagerant més els gestos.)

NICK: Doncs això, que aquests discos s'han de fer, però no sé, ja saps, música correcta, arranjaments correctes...

JULIE: Veus fantàstiques...

NICK Lletres tòpiques per sortir del pas... No sé, tot com molt sense ànima, per no molestar ningú...

JULIE: Discos correctes per un món correcte.

NICK. Però és que abans, aquí, en aquest estudis, tot era diferent, ja saps, la correcció...

JULIE: Estava mal vista.

NICK: Estava prohibida... Collons, En els anys 40, jo què sé, les, les coses eren, les propostes eren més, més...

JULIE: Més boges.

NICK. Sí...

JULIE: Arriscades...

NICK: Sí, collons, la música més transgressora es gravava ens aquests putos estudis.
Ja saps, jazz d'aquest...

JULIE: Salvatge.

NICK: Blues del cru, soul d'aquell ben...

JULIE: Sexy.

NICK: Sí, sí, collons... (*Mira enlaire, fa una ullada als estudis. Misteriós:*) Merda...
Merda, això no els agradarà gens...

JULIE (*mira enlaire*): ¿A qui?

NICK: Res, coses meves.

JULIE: Segur que no són coses *correctes*.

NICK: No no, tant li fot.

JULIE: T'agrada fer-te l'interessant, ¿eh?

NICK: No, és que no crec que... Vull dir que és difícil de... No sé, és, és massa raro, raro de collons. Perquè jo no hi creia, ¿saps? T'ho juro. Ni de conya. No hi creia, però és clar... I no vull que la gent... No vull semblar, ja m'entens... És que hi ha coses que simplement..., no sé si m'explico.

JULIE: Perfectament.

NICK: ¿Ah, sí?

(JULIE fa un gest com referint-se a què nota coses.)

JULIE: Mal rotllo, ¿eh?

NICK: ¿Tu ho notes?

JULIE: És impossible no fer-ho...

NICK: Però jo creia... Vull dir... Passen coses i jo creia que...

JULIE: Tu creies, tu creies... (*Seriosa:*) Digue'm Nick: ¿Tens alguna teoria al respecte?
(NICK no es decideix.) Nick: el món ha passat de creure massa a tenir massa por a creure...

NICK: Collons...

JULIE: Va, explica'm...

(La plataforma gira, veiem a KATE que s'està inventant la lletra de la cançó perquè està farta que no li facin ni cas.)

SOU UNS CABRONS

NO EM FEU NI PUTO CAS FA ESTONA

I M'ESTIC CABREJANT...

JA NO PUC MÉS...!

COR: CADA COP MÉS FARTA...

AQUÍ ESPERANT...

COR: UNA SOLA MIRADA...

SOU UNS CABRONS...
 QUINA RÀBIA,
 QUE M'ESTEUE FENT MAMONS...

DEIXEU DE TONTEJAR
 QUE JA SOU PROU GRANDETS
 M'ESTIC AQUÍ MATANT
 I NI DISSIMULEU
 N'ESTIC FINS ALS COLLONS
 PODRIEU ESCOLTAR
 LA PUTA CANÇÓ

(Tornem a la cabina on NICK ja ha explicat la seva teoria a JULIE. Acaben de xerrar mentre encara sona la música.)

JULIE: No...!

NICK: Sí...!

JULIE: ¿De debò que creus això?

NICK: Tot va començar i va acabar aquí, Julie.

JULIE: Ja...

(KATE pica al vidre, emprenyada.)

NICK: Ok! Ok!

JULIE: Perdona!

KATE: Collons!

JULIE: Ho sento Kate, és que m'estava explicant/

KATE: Porto mitja hora cantant!

JULIE: I molt bé, per cert!

KATE: Que collons molt bé... Si no m'heu escoltat!

NICK: Tranqui, tranqui! Va, anem a veure què tenim.

KATE: Doncs el què hi ha xaval, el què hi ha!

JULIE: Segur que l'has clavada a la primera, això de vegades passa.

NICK: El Kind of Blue del Miles Davis es va gravar en deu hores.

JULIE: ¿Ho veus? Miles Davis va gravar un disc en deu hores!

KATE: ¿Tu saps qui era en Miles Davis?

JULIE: Segur que ho feia molt bé.

NICK: Vinga, la primera estrofa...

KATE: Està perfecte, si tu has fet bé la teva feina, no fa falta escoltar res. ¿Podem marxar?

(NICK a la seva.)

JULIE (a KATE): ¿Saps que aquí es van gravar els primers discos dels Soul Brothers?

NICK: A veure...

JULIE: Estem tocant història, Kate.

(Sona la gravació.)

JULIE: ¿Veuràs avui la gala?

KATE: ¿Estàs boja?

JULIE: És la semifinal.

KATE: ¿De debò que t'ho mires?

JULIE: Cada dia!

NICK: Shhhht!

JULIE: ¿Ens vas veure al programa, Nick?

NICK: Jo no miro aquests concursos.

KATE: Ei, sóc molt bona fent de psicòpata...

JULIE *(a NICK)* Va, però si tothom ho veu...

NICK: Jo no.

KATE: Ja...

JULIE *(a KATE)*: Creus que guanyarà la Cindy?

KATE: Si revés un SMS per cada gall que fot, guanyava de carrer.

JULIE: Ah, odio aquella mala puta... L'altre dia mentre veia la gala vaig desitjar que se li caigués un focus al damunt, que li rebentés el cap, i que aquells ballarins que semblen tots esquizofrènics es possessin a fotre bots sobre les seves viscères.

NICK: ...

KATE: Collons amb la Mary Poppins!

JULIE: Ho sento..., però és que hi ha gent que...

KATE: Aquestes acadèmies són una fàbrica de crear monstres...

NICK: Un moment!

JULIE: Què passa?

NICK: No sé he, he escoltat alguna cosa!

KATE: Deixa-ho córrer, ¿vols?! Està bé!

NICK: Un moment, un moment!

KATE: Bffffff...

JULIE: Deixa'l fer! És la seva feina!

(KATE fa el gest del mandril.)

JULIE: Kate...

NICK *(a KATE)*: A tu et van fer fora del concurs la primera, ¿no?

KATE: La segona... *(Pausa.)* Creia que no veies aquests programes...

(Pausa.)

NICK: Ah! ¿Ho heu sentit?

JULIE: No, ¿el què?

KATE: No he desafinat ni de conya...

NICK: Un moment... *(Rebobina i torna a posar un fragment curt.)* ¿I ara?

JULIE: ¿Com una cosa després de la frase de la Kate?

NICK: Exacte!

KATE: ¿Què vol dir una cosa?

JULIE: ¿Com una veu?

KATE: Però què veu ni què hòsties!

(Rebobina.)

NICK: Deixa'm treure els greus.

KATE: ¿Què fa ara? ¿Es pot saber què estem fent?

JULIE: ¿No ho has sentit?

(Play.)

NICK: ¿Ara?

JULIE: Sí, és una veu!

KATE: ¿Però què cony...?! Jo no sento res! ¿Podem anar a casa?

NICK *(a JULIE, còmplice)*: Ho has sentit, ¿oi?

JULIE: Però no sé què deia!

KATE: Però què voleu que digui... El que m'han escrit!

JULIE: Kate collons, escolta bé!

(Play.)

KATE: Un sorollet, ja veus tu!

JULIE: És una veu!

KATE: La cabina no està ben insonoritzada, ho he dit mil cops!

NICK: Estem sols als estudis! Tothom ha marxat!

JULIE: ¿Segur?

NICK: Sí. Espera, que trec la pista de l'acompanyament!

KATE: ¿Puc saber què collons estàs buscant exactament?

(NICK i JULIE tornen a sentir-ho. Es miren, emocionats.)

JULIE: No...

NICK: Sí!

KATE: Diria que m'estic perdent alguna cosa...

JULIE *(fa el mateix gest d'abans per explicar que nota coses.)* Presències, Kate, presències...

KATE: ¿Presències...? Collonut, ara hem passat de ser un duet de pop pre-fabricat de segona al puto cony dels caça-fantasmes! *(Play.)* Jo me'n vaig a/

NICK: Hòstia!

JULIE: Ara sí!

NICK: I tant!

JULIE: ¿Kate?

NICK: Trec la pista de veu!

JULIE: ¿Kate?

KATE: Calla cony, deixa'm escoltar!

(Play. Se sent una veu que no sabem que diu.)

KATE: Merda puta!

JULIE: ¿Ho has sentit?

KATE: ¿Què era això?

JULIE: ¿Què deia?

(Play.)

KATE: Joder! Joder! Joder! Joder! És una veu de tia!

JULIE: Des del primer dia que notava que aquí hi havia coses...

KATE: ¿Coses? ¿Quines coses?

NICK: "Doneu-me fum" o "Deixeu-lo curt..."

JULIE: "Segueix-lo tu..."

KATE: Caguntot!

JULIE: Torna-la a posar!

NICK: Espera, espera, baixo les revolucions!

(Play. Se sent una veu: "Segueix la llum")

KATE: Tu no ens estaràs prenent el pèl, ¿oi?

JULIE: Mira, mira, mira... *(Ensenya els braços.)* De gallina!

NICK: ¿"Segueix la llum"?

KATE: Xaval, ¿et penses que ens prendràs el pèl?

JULIE: ¿Són elles?

NICK: Elles...

KATE: ¿Elles? ¿Qui son elles? Mira, potser a ella sí que li pots prendre el pèl, però a mi no, nano...

JULIE: Nick.

KATE: A mi no me la fots Nick!

<p>JULIE: ¿Tu creus? NICK: Jo crec el què sento Julie! JULIE: Que fort! NICK: Segueix la llum, ¿que collons voldrà dir? JULIE: Home, la foscor, el túnel, el aquí, el allà, el més enllà, ja saps..., quan morim i aquestes coses...</p>	<p>KATE: Friki cabron! Voler fer-me creure que... Cony de malat, ¿no teníem tanta pressa?! Desenganxa't d'una vegada de l'ordinador, i dels teus putos jocs de rol i torna al món real, home... Perquè quan et cansis de matar orkos per internet, t'esperen una d'hòsties, xaval! I Julie, tu no li donis corda, joder! Julie! Foto el camp d'aquí! No sé qui dels dos és pitjor!</p>
--	--

(KATE fa per marxar. De sobte es gira. Hi torna.)

KATE: Me'n vaig a casa! Si la tele em mostra imatges del més enllà, la meva torradora escup sang o de la nevera comencen a sortir-ne zombies, no patiu que us trucaré!
(Pausa.) ¿Si ha marxat tothom per on cony surto?

(Play: "Segueix la llum")

KATE: Serà imbècil! Surto per darrera!

(Miren com surt. Pausa. Es miren.)

NICK: Jo no mato orkos per internet, com a molt algun nazi de tant en/ (tant...)

JULIE: No està preparada per creure. Necessita temps i evidències.

NICK: Jo tampoc estava preparat. I començo a estar-ne fart, de tanta evidència.

JULIE: Ei, ei, estàs súper-híper-tens... *(Li va fent un petit massatge a les espatlles i exercicis de respiració tàntrics.)*

NICK *(li agrada però està dels nervis)*: Sort que per fi li he pogut explicar a algú...
M'estava tornant boig.

JULIE: Relaxa't...

NICK: Si ja ho sabies, ¿per què no em vas dir res?

JULIE: Volia que m'ho diguessis tu.

NICK: ¿I no et feia por?

JULIE: ¿Per què m'hauria de fer por? Es nota molt, és molt físic, però no em dona mal rotllo. És molt probable que no sigui perillós.

NICK *(s'aixeca, mal rotllo)*: ¿Què vols dir molt probable?

JULIE: Nick, aquests altres móns ens superen. El millor és deixar-los fer.

NICK: Sí sí, ja, molt bé, ¿però podria ser perillós?

JULIE: Sí. *(Pausa.)* A les pel·lícules. En la vida real ells van a la seva i nosaltres, a la nostra.

NICK: Ja, però Julie, ¿tu què merdes creus que està passant?

(JULIE mira enlaire, recorrent el sostre, sembla que vagi a dir la gran frase.)

JULIE *(de sobte)*: ¿Quina hora és?!

NICK *(mira cap a tot arreu)*: ¿Què? ¿Què ha passat? ¿Has sentit alguna cosa?

JULIE: La gala de la semifinal! *(Mira el mòbil de NICK.)* Ja comença! *(Va per recollir les seves coses.)*

NICK *(desconcertat)*: Ah, la gala...

JULIE: ¿Tu no surts?

NICK: No..., tinc, tinc feina, he d'empaquetar coses, i... Escolta, ¿per què no et quedes una estona?

JULIE: ¿A fer paquets?

NICK: No no..., a xerrar, no sé, ja saps, del més enllà, de psicofonies... No, millor, tinc un documental sobre les Golden Ladies que hauries de veure.

JULIE: M'encantaria.

NICK: ¿Demaneu una pizza?

JULIE: Però no pot ser. Necessito veure com expulsen la malparida de la Cindy. *(Mira l'hora.)* Me'n vaig.

NICK: Espera espera, un moment... *(Agafa un LP de les Golden Ladies.)* Si t'avorreixes amb la gala, o no expulsen la Cindy, escolta això. T'agradarà.

JULIE: Oh. Són elles...

NICK: Les Golden Ladies. Són *elles*.

JULIE: Se les veu molt contentes...

NICK: És el seu primer disc. Encara no tenien problemes.

JULIE: Que divertit que es possessin nom de mitges, ¿no?

NICK: No no, elles van ser primer. Les mitges van venir després.

JULIE *(mirant-se el disc)*: Ja... *(Mira l'hora.)* Me'n vaig.

NICK: Espera espera... *(Agafa un cd.)* També m'agradaria que escoltessis això. Només és una maqueta. La maqueta del meu disc. Espero. Vull dir que encara no hi ha lletres, ni sé qui ho cantarà, ni tinc/

JULIE: Com la pel·li aquella tan maca que ella fa la lletra i després la canten i la toquen junts i s'enamoren.

NICK: Suposo.

JULIE: Però jo no toco el piano i tu cantes fatal. *(L'hora.)* Me'n vaig.

NICK *(quan ja gairebé és fora)*: Espero que t'agradi la maqueta, encara no l'ha escoltada ningú!

JULIE *(que torna cap a ell, seriosa)*: Nick. *(Molt a prop.)* T'ho guardes tot massa. T'has d'obrir més. En un dia has fet amb mi dues coses per primer cop. *(Pausa.)* ¿Tu no seràs verge, oi? *(NICK fa que no.)* Ah. *(Surt.)*

(NICK, desconcertat, es queda quiet uns instants, es recomposa, es calma, imitant JULIE amb les respiracions d'abans. Comença els prolegòmens d'anar a dormir. De sobte se senten unes notes del piano. NICK es queda mirant el piano, immòbil.)

NICK: La puta d'oros en vinagre. *(Pausa.)* Ara el piano. *(Mirant enlaire:)* Això és nou, hòstia!

(Torna al tema anar a dormir. Tota l'estona mentre xerra anirà fent. Tot el que treu ho tenia amagat en diferents llocs. Recull una mica, prepara el sofà i hi posa uns llençols, treu un coixí per dormir, treu un pijama friki i se'l posa, treu un despertador de Barrio Sésamo i el prepara, treu dentífric i un raspall de dents, una revista guarra per fer-se una palla, etc. Mentre xerra ho farà sempre sense mantenir una direcció fixa, com si sabés que algú l'escolta però no tingués ni puta idea d'on és aquest algú.)

NICK *(relaxa't, de bon rotllo)*: Molt bé. Va, parlem clar. Ara estem sols. Només vosaltres i jo. *(Pausa.)* Hi ha confiança, ¿no? Ja fa temps que ens coneixem. *(Pausa.)* Doncs mira, hi ha una cosa que fa dies que, no sé, que us volia dir.

(Pausa.) Però clar, fotre'm a parlar així, aquí, amb les dimensions desconegudes, com si estigués sonat, és raro. De bon rotllo, ¿eh?, però és raro, hòstia. *(Pausa.)* Però ja em veieu, jo ho faig, per si de cas. *(Pausa.)* I el que volia dir... A veure, jo crec..., tinc la sensació..., i disculpeu-me si m'equivoco, ¿eh?, però és que jo de fenòmens extra sensorials paranormals vaig peix que t'hi cagues... *(Pausa.)* Tinc la sensació que voleu alguna cosa, no sé, que necessiteu alguna cosa. *(Pausa.)* Però ¿sabeu què passa? Que si m'ho esteu demanant a mi, nem malament perquè ho sento però no ho pillo. M'hi esforço però no, que no ho pillo, joder. *(Pausa.)* Ei, que jo ho entenc, ¿eh? Ja suposo que en aquests casos, vull dir que la comunicació entre l'aquí i l'allà no deu ser fàcil. Ho entenc. I clar, jo no sóc la Whoppi Goldberg, que es coscava de tot a la primera. Em sap greu, però és així. Els meus referents en el tema són *Poltergeist, Ghost, Los Otros i Bitelchús*. *(Pausa.)* Per tant, us demanaria que si voleu res de mi, i no us és massa molèstia, provéssiu d'explicar-vos una mica millor. *(Pausa.)* Ah, i això sí, sense sustos, si pot ser. *(Pausa.)* Només era això. Jo què sé, alguna psicografia, en un post-it, o en forma de SMS... *(Deixa el mòbil a la vista, mostrant-lo. Pausa.)* Perquè clar, d'aquí dos dies tot això se'n va a la merda... O sigui que de temps nem fatal. És una putada, ja ho sé, però així és la vida. I la mort, no sé, o el que sigui. *(Silenci.)*

(Mentre NICK s'acaba de preparar el sofà, comencem a sentir un piano que toca suaument, i una veu de dona que canta, també suau. Veiem que a la peixera hi ha el pianista, el CHARLY, tocant, i la ALICE acabant de cantar una cançó. Veiem ALICE cantar la última frase.)

ALICE

PRÒ PER QUÈ NO VOLS... SER FELIÇ...?

(CHARLY toca la coda final de piano de la cançó. ALICE l'escolta i espera que acabi amb els ulls tancats. NICK, que evidentment no sent ni veu res, hi torna.)

NICK: Ja sé que tot això dels estudis us emprenya molt. Però a mi també, ¿eh? Em quedo sense feina, encara no he trobat pis i no sé on collons dormiré demà passat, no podré fer la megafesta de comiat dels estudis que volia fer, i el pitjor pitjor de tot..., encara no he realitzat la meva gran fantasia sexual: follar-me una tia que acaba de gravar una cançó, aquí *(toca la taula)*, damunt la puta i mítica taula de so d'Old Records! *(Agafa tub i raspall de dents i surt.)*

(CHARLY acaba la cançó. ALICE obre els ulls, plorosos. Sentim la veu de BILLY que prové de l'altaveu.)

VEU BILLY: Absolutament meravellosa, Janet. Sabia que ho podies fer.

ALICE: Sempre és un plaer complaure fills de puta com tu.

VEU BILLY: Si fos encara més fill de puta del que ja et penses que sóc, et diria que m'has fet plorar i alhora me l'has fotut ben dura. Però no ho diré.

ALICE: Ets tan considerat que m'estic emocionant.

VEU BILLY: T'agradi o no, nena, tornem a estar en el mateix bàndol.

NICK (*que torna a entrar, brandant el raspall*): O sigui que estem en el mateix bàndol. Entre nosaltres, no té perquè haver-hi problemes. No hi ha cap necessitat. I ara, si em perdoneu, vaig a rentar-me les dents, a cagar, i a fer-me una palla, amb perdó. (*Surt.*)

VEU BILLY: Vaig a buscar la Shirley. Em moro de ganes de tornar-vos a sentir cantar juntes.

(*ALICE va cap a CHARLY.*)

ALICE: Charly, guapo, posa'm un whisky d'aquests teus. Abans de tornar a cantar amb la mala puta aquesta, el meu cervell necessita alcohol. (*Aixeca la copa.*) Has tocat de collons. Felicitats. Aquí tu i jo som els únics que valem la pena. (*Brinden, ell amb la petaca. Beuen.*)

(*Entra SHIRLEY, que els veu brindar i beure. Du unes partitures a la mà. Somriu. Va cap a CHARLY, immediatament ALICE va cap a l'altra banda.*)

SHIRLEY (*a CHARLY*): Charly, Charly..., t'ho he dit moltes vegades... Hauries de ser més selectiu. Un home com tu..., tan ben plantat, amb tant de talent..., tan intel·ligent i tan bona persona.... No hauria de relacionar-se (*mira ALICE*) amb segons quina mena de gent... (*Agafa la petaca i l'alça cap a ALICE.*) Salut. Per les Golden Ladies! (*Fot un glop abans que ALICE pugui dir res. Li dona les partitures a CHARLY:*) Té carinyo, això és per tu.

ALICE: Et veig en plena forma.

SHIRLEY: La il·lusió de tornar a cantar amb tu, que em desborda. ¿A tu no et passa?

ALICE: ¿No se'm nota, l'entusiasme? Almenys durant una estona, el que surti per la teva boca no em farà venir basques...

(*Entra BILLY, amb la lletra de la cançó. Li dona un paper a cadascuna. Elles es van col·locant per cantar. Ell retoca el micro, o algo.*)

SHIRLEY (*a ALICE*): És maca la lletra, ¿eh?

ALICE: Preciosa.

SHIRLEY: Plena d'optimisme... De confiança en el futur...

BILLY: Aquesta era la intenció. (*Pausa. Respira fondo.*) Sisplau. És l'últim que us demano. Confieu en el que canteu. Com abans. Quan el futur era ple de llum. Creieu, ni que sigui uns minuts, en què tot torna a començar.

(*BILLY se'n va a l'altra banda i seu al seu lloc.*)

SHIRLEY (*a ALICE*): ¿Ja podràs, tu? ¿O vols trucar i preguntar-li al teu maridet si creu en el futur?

ALICE (*a BILLY*): Estem a punt!

BILLY: ¿Charly? (*CHARLY fa ok.*) Nova York, 1945 (?). Estudis Old Records. "Segueix la

llum". Presa 1.

(CHARLY toca la intro de piano de la cançó. Elles esperen a cantar, aguantant la incomoditat. Canten juntes la primera frase. Quan ALICE va a cantar la segona, que li toca a ella, SHIRLEY s'avança, la interromp i la canta ella. ALICE s'emprenya, se separa d'ella, llança la lletra. CHARLY s'atura.)

ALICE: ¿Es pot saber què vols de mi, mala pècora?!!!

SHIRLEY: M'he confós, m'he confós de nom...

ALICE: Ho entenc, s'assemblen tant!!!

SHIRLEY: Com i tu jo, ¿no?

ALICE: Ja t'agradaria.

SHIRLEY: Tens raó. Cada nit somio en poder ser una mare de família tan decent com tu.

ALICE: Deixa estar la meva família...

SHIRLEY: ¿O què?

(Entra BILLY, entre decebut i enfurismat.)

BILLY: ¿Voleu parar de donar l'espectacle?

ALICE: ¿És el que volies, no?

SHIRLEY: Ha estat una confusió tonta... No passa res... Tothom es confon algun cop, ¿oi, Janet? De nom, de lletra, d' amant, de pare del teu/

ALICE *(va a escanyar-la)*: Filla de puta!!!

BILLY *(s' interposa)*: Prou!!! *(Silenci tens.)* Anem a dins. Sisplau.

(Van a dins. Ens quedem a la peixera, amb en CHARLY. Els veiem discutir, però no els sentim. CHARLY, per distreure's, posa banda sonora en directe a la discussió, com un pianista de cinema mut. Coreografia de discussió i de aparicions de pistoles i de trets. Elles es maten l'una a l'altra. BILLY, ja ferit, s'acaba suïcidant.)

(CHARLY, resignat, obre una maleteta i en treu una pala d'enterrar desmuntable, adient per aquests casos. La munta.)

(NICK torna del bany, per anar a dormir. Agafa el despertador, se'l mira i amb els dits fa un compte enrere de cinc segons. Al arribar a zero, coincidint amb la primera palada de CHARLY per cavar la fossa comuna, baixa la tensió elèctrica i s'apaguen els llums. Fosc.)

NICK: No falla, collons.

2.

(Fosc. Sentim una veu en off. A continuació una petita tele s'il·lumina. Davant d'ella KATE i JULIE miren un reportatge sobre les Golden Ladies. Al llarg del reportatge les seves cançons se senten de fons.)

TELE: Per tant, resulta evident que el duet va aparèixer en el lloc i en el moment oportuns. L'èxit apoteòsic del seu primer disc, "Fot el camp del meu llit", és un clar reflex de la societat americana dels anys 30. En una època marcada per la depressió, les seves divertides i descarades cançons van ser rebudes com una ventada d'aire fresc, i van convertir les Golden Ladies en un dels grups musicals de referència.

<p><i>TELE: Convertint l'home en un simple objecte sexual, el triomf entre el públic femení va ser immediat: en un context social dur i masclista, temes com "Aquesta nit, xato, decideixo jo..." o "No te l'acabis, l'últim glop és meu", van esdevenir autèntics himnes feministes.</i></p>	<p><i>(Silenci.)</i></p> <p>KATE: ¿De debò que hem de veure això, ara?</p> <p>JULIE: Shhhht...</p>
<p><i>Però les Golden, descarades i sense complexos, no es van quedar aquí: els homes queien rendits als seus encants, i veien l'Alice i la Shirley com la fantasia de l'amant perfecta...</i></p>	<p><i>(Pausa.)</i></p> <p>KATE: Em pensava que teníem molta feina i molta pressa...</p> <p>JULIE: Shhhht...</p> <p><i>(Pausa.)</i></p>
<p><i>Tres elepés, tres èxits. I els núvols de tempesta que van</i></p>	<p>KATE: ¿Es pot saber per què t'interessen tant, aquestes/</p> <p>JULIE: Ahir el Nick em va passar aquest disc i/ <i>(l'hi dóna.)</i></p> <p>KATE: Aaaa... ra ho entenc.</p> <p>JULIE: No és per això...</p> <p>KATE: No què va.</p> <p>JULIE: No només per això.</p> <p>KATE: Estàs enconyadíssima.</p> <p>JULIE: ¿Vols callar...?</p> <p><i>(Silenci. Entra NICK, menjant galetes.)</i></p>

<p><i>marcar la seva relació van descarregar en una separació anunciada.</i></p> <p><i>Com era d'esperar, els camins que van emprendre per separat no van arribar a bon port. Deu anys després, Billy Diamond, el mànager i compositor de les Golden Ladies, anuncia el disc del seu retorn.</i></p> <p><i>Però els seus fans s'enduen una decepció: les veus de l'Alice i la Shirley no coincideixen en cap de les cançons. Tot i així, la seva sobtada desaparició fa que el disc, gravat de nou als mítics estudis OLD RECORDS, sigui un gran èxit.</i></p> <p><i>I aquí comencen els misteris: la petita peça de piano que clou el disc, ¿és cert que era l'inici de l'únic tema que havien de cantar juntes? I si és així, ¿per què no el van gravar? I sobretot: ¿què va ser de les Golden Ladies?</i></p> <p><i>Avui encara, artistes com Madonna les recorden:</i></p> <p><u><i>("Les Golden Ladies van ser el meu gran referent per al Like a Virgin")</i></u></p> <p><i>La pròpia Britney Spears confessa una sentida admiració:</i></p> <p><u><i>(Tinc tots els seus discos. "Faré el que em roti" és la meva cançó preferida, i així he acabat, hahahaha...)</i></u></p>	<p><i>S'ho mira.)</i></p> <p>NICK: Eren l'hòstia, ¿eh? KATE: A casa seva les coneixen...</p> <p><i>(Pausa. Escolten.)</i></p> <p>NICK: La teva ignorància musical no és culpa seva. <i>(Pausa. KATE se'l mira malament. A KATE: ¿Una galeta?</i> KATE: ¿Els malucs es poden llimar?!</p> <p><i>(NICK dubta, galeta en mà.)</i></p> <p>JULIE: Això és un "no", Nick.</p> <p><i>(Silenci.)</i></p> <p>JULIE: No sé perquè, però hi ha cançons d'aquestes ties que em sonen molt... KATE <i>(irònica)</i>: No deus ser tan ignorant com jo... NICK <i>(a KATE)</i>: ¿T'agrada Madonna? KATE: A la reina no me la toquis. NICK: És tan fan de les Golden com jo...</p> <p>KATE: I la petarda aquesta també...</p>
--	---

<p><i>El món no va saber mai més d'ells. En un dels mutis més sonats de la història de la música, Alice Parker, Shirley Jones i Billy Diamond van desaparèixer sense deixar cap mena de rastre...</i></p> <p><i>Són moltes les teories i diversos els testimonis contradictoris. Stephen Simpson, un granger de Minnessota, va afirmar:</i></p> <p><u><i>("El govern va ordenar a la CIA el seu assassinat, és evident, el govern i la Lliga Americana de Dones per la Decència, cony d'estretes...")</i></u></p> <p><i>Però ningú no sap què va passar realment. L'admiració i el misteri envolten aquesta història. ¿Sabrem mai la veritat? ¿Sabrem mai què se'n va fer de les Golden Ladies...?</i></p> <p><i>Com va dir el gran Michael Jackson, una desaparició amb tant de glamour i misteri et reserva, sens dubte, un lloc en l'eternitat musical...</i></p> <p><i>No obstant això, per moltíssims afeccionats a la música, especialment entre les noves</i></p>	<p>NICK: Aquesta no compta.</p> <p>JULIE: Està obsessionada amb la Madonna, va dient el que diu l'altra.</p> <p>KATE: O sigui que aquestes són aquelles.</p> <p>NICK: ¿Qui?</p> <p>KATE: Les Golden Poltergeist. <i>(Fent conya.) Elles...</i></p> <p>NICK: N'estic gairebé segur. Totes les meves investigacions em porten a/ <i>(KATEriu.)</i> ¿Què?</p> <p>KATE: Les meves investigacions... ¿Ets el putxo Colombo ara...?</p> <p>KATE <i>(pel testimoni)</i>: Per favor... Així acabaràs tu: veient les ties aquestes fent un cafè amb l'Elvis.</p> <p>NICK: Mira, jo només dic que/</p> <p>KATE: Que has sentit una veueta que es colava en una cançoneta!</p> <p>JULIE: Kate, no només és això...</p> <p>JULIE <i>(veient-lo al vídeo)</i>: Mira, el Michael Jackson, pobret...</p> <p>KATE <i>(fent conya)</i>: ¿On, on?</p> <p>NICK: Era molt fan, també.</p>
--	---

<p><i>generacions, avui en dia les Golden Ladies són unes grans desconegudes. I amb la lloable intenció de rescatar-les d'aquest oblit, Margaret Singer, néta de l'Alice Parker, ha creat el club de fans "The Golden Power".</i></p>	<p>KATE: Si li pregunten, què ha de dir... JULIE: Diu el que sent, si no no hi sortiria! KATE (<i>s'aixeca, imitant Julie</i>): "Desitjo molta sort a tots els meus companys! L'audiència ha decidit que jo havia de marxar, però desitjo el millor per tots ells! Un petó Cindy" JULIE: ¿Ho saps, oi, que ets una puta? KATE: Ah, però ¿no era el què senties? Per cert, parlant de putes, vas veure ahir la/ JULIE: ¿Com ha pogut arribar a la final?! No ho entenc!!! A qui dimonis s'ha tirat per/</p>
---	---

(NICK passa per davant d'elles i para el documental.)

NICK: Si no us ho preneu seriosament, ho deixem córrer.

KATE: Totalment d'acord: ho deixem córrer.

(Se sent el cop de porta.)

JULIE: La porta!

KATE: La refotuda porta...

NICK: ¿Quina hora és?

KATE: Hora de baixar al planeta terra. I tu també Julie!

(NICK apunta l'hora en la seva llibreta. JULIE es torna a mirar el disc.)

JULIE: A mi m'agradaria saber perquè el que canten aquestes ties em sona tant...

KATE: Doncs perquè sou raras. A la gent normal li sonen els Rollings, i a tu i al caçafantasmes les ties amb nom de mitges.

NICK: Collons, que les mitges van venir després...!

(JULIE va cap al tocadiscos.)

JULIE: Ara veuràs...

KATE: ¿El què?

JULIE: Escolta, perquè aquesta segur que la coneixes!

NICK: ¿Quina?

JULIE: La set.

NICK: No és de les millors, però no està mal.

JULIE: A mi m'encanta.

KATE: Mira que sou plastes...

NICK (*encén els altaveus de l'ordinador*): Golden Ladies in Old Records... Again!

(Se sent el soroll de l'agulla. Comença la música d'"ETS AIRE FRESC". Sona com una vella gravació. KATE escolta desganada. Julie balla tímidament.)

JULIE: ¿Què?

KATE: Em sona a prehistòria...

JULIE: Espera, espera...

#3. "AIRE FRESC" (Golden Ladies + Julie/Kate)

ET SORPRENDRÀ
QUE FOTI EL CAMP,
EN PARLARÍEM PRÒ TU ET PASSES MITJA VIDA AL BAR

NO EM FAS VOLAR,
NO EM FAS SOMIAR,
ETS COM ELS ALTRES, UN TROS D'ASE QUE NO SAP ESTIMAR

SÓC UNA DONA VALENTA, I JA NO EM POSES CALENTA,
NECESSITO UN GLOP D'AIRE FRESC...

(Quan entren les veus de les Golden Ladies, KATE sembla reconèixer quelcom.)

KATE: Ei..., ei... *(La comença a reconèixer. Poc a poc les dues recorden la lletra i tímidament la comencen a cantar.)*

NICK: ¿Us atreviu a cantar-la? Puc treure la pista de veu!

JULIE: Va, sí!

KATE: No!

JULIE: Va, Kate, si te la saps tota!!

(Comencen a cantar i ballar i a fer el tonto. En un moment donat en NICK es desmadra amb un ball rotllo Boney M. que deixa absolutament sorpreses a KATE i JULIE.)

MÉS QUE TIPÀ DE LES TEVES ENRABIÀDES,
MÉS QUE FARTA DE LES TEVES COLLONADES,
EM MEREIXO TOT UN HOME COM DÉU MANA...
ME'N VAIG PER SEMPRE, VULL VIURE MILLOR

T'HAS ENGREIXAT,
I FAS PUDOR,

T'HE DIT MIL COPS QUE SI NO ET CUIDES JA M'HAURÀS VIST PROU

NO EM COMPRES FLORS,
NO EM FOTS NI CAS,
ON S'HAN FICAT ELS BONS AMANTS QUE JO EN VULL UN DE DEBÒ

EM CAL UN PAIO ROMÀNTIC, QUE DE MI MAI NO ES CANSI,
UN GALANT,
ATENT,
BRILLANT,
POTENT,
POLIT I MOLT RIC...

TOT HO VEIG DIFERENT
UNA ALTRA VIDA M'ESPERA
NECESSITO UN GLOP D'AIRE FRESC...

KATE: Aquesta cançó la tinc a casa...

NICK: Ah, ets una friki, benvinguda al club!

JULIE: Es va fer molt famosa fa uns anys.

KATE: ¿Però on sortia, on sortia?

JULIE: Sí, a mi em passava el mateix!

(Els últims compassos de la cançó. De cop JULIE i KATE es miren. Ja saben de què els sona la cançó. I just quan acaba:)

JULIE i KATE: Xiclets Dawson... Alè súper... refressssssssssscant!! *(Llencen l'alè somrients.)*

NICK *(no entén res)*: No fotis!

KATE: Per això es va fer famosa!

NICK: ¿Per un anunci de xiclets?! *(JULIEriu.)* Merda! ¿Van reduir les Golden a un puto anunci de xiclets?

JULIE: Nick, hauries de veure més la tele.

KATE: Per cert, ¿on has après a ballar, tu?

NICK: Sóc autodidacte. ¿T'ha agradat?

KATE: Intentava ser irònica.

NICK: Ja. Tu en canvi mous molt bé els malucs...

KATE: Gràcies...

NICK: Llàstima que no puguis llimar-te'ls.

JULIE *(torna a agafar la tapa del disc)*: Però a part d'aquesta em sonen moltes altres cançons!

KATE *(donant-li la raó com els bojos)*: Que sí...

JULIE: Reconeix que estan molt bé.

KATE: Que sí... Aquesta cançó està molt bé. Ara reconeix tu que és millor que qualsevol de les cançons del nostre disc.

JULIE: Ho reconec...

NICK (*entra amb partitures*): Va! Gravem la última cançó i acabem el disc d'una vegada.

KATE: No.

NICK: No, ¿què?

KATE: Ni parlar-ne.

JULIE: No comencem...

KATE: Ens queda una cançó.

NICK: Sí...

KATE: Una cançó de més, en aquest disc de més...

JULIE: ¿I?

KATE: Que jo vull cantar alguna cosa així! (*Li agafa el disc a JULIE.*)

NICK: Les cançons ja estan triades, el Fredy va dir que/

KATE: ¿Tu creus que el Fredy ha escoltat algun dels temes?

NICK: Va som-hi! (*Fa per anar a gravar.*)

KATE: No passis de mi, Golden Lady!

NICK (*pausa, resignat*): No.

KATE: Exacte! ¿I creus que el Fredy se'ls escoltarà mai?

NICK (*pausa*): No.

KATE: Exacte! Per tant, en comptes de gravar aquest cançoneta (*ensenya la partitura*), ¿per què no en fem una que ens agradi? No se n'adonaran...

NICK: Julie, digue-li alguna cosa.

JULIE: Té raó. M'agrada la idea.

NICK: No fotis...

KATE: És només una cançó!

JULIE: Una.

KATE: Si a tu tampoc t'agrada el disc...

JULIE: No t'agrada gens...

KATE: Una cançó potent, que faci trempar...

NICK: Com si fos tan fàcil.

KATE: Millor que aquesta...

JULIE (*llegint la partitura i fent el gest*): "Mira'm als ulls i digue'm si et "bum" "bum" "bombeja el cor"..."

(*Pausa.*)

NICK: I què direm si ens/?

JULIE: ¿Tu què diries?

NICK: ¿Que em vaig confondre de cançó...?

KATE: Per exemple....

NICK: I carregar-me-les jo.

KATE: ¿El Fredy t'ha ofert feina, en uns altres estudis?

(*Pausa.*)

JULIE: Vinga Nick... "Bum" "bum" "vomita-ho"...

NICK (*pausa*): Què collons, teniu raó! Aquests estudis mereixen acabar amb una bona cançó! A veure què tenim per aquí...

JULIE: ¿Què?, ¿què tenim, què tenim?

NICK: A la peixera hi ha caixa que posa "cares B's"... Hi ha alguna cançó descartada d'altres gravacions, que no estaven malament, i que podríem arreglar. I si no, jo tinc les meves cançons, (*a JULIE:*) ja saps, la maqueta de la que no m'has dit res...

KATE: Balles, composes... Ets una espècie de Prince!

JULIE (*treu el cd de la seva bossa*): Entre la gala i les Golden Ladies no em va donar temps. ¿Les escoltem ara?

KATE: Jo si de cas, m'aniré mirant la caixa aquesta, ¿eh? A més a més, necessito un (*JULIE la mira malament*) txupa-txups... (*Entra a la peixera.*)

JULIE (*a NICK*): ¿El bany continua ple de caixes?

NICK: Entre les gravacions de 1970 i els discos d'or dels Jungle Monkeys he aconseguit fer un foradet, per allí pots...

JULIE: Quin detall. Apuntaré bé, doncs...

(*JULIE surt.*)

NICK: No pateixis, als 70 no es va gravar res de bo!

KATE (*des de la peixera*): Per primera vegada des que vaig trepitjar aquests estudis em moro de ganes de cantar. ¿A tu no et passa, Julie?

NICK: És al bany!

KATE (*des de la peixera*): ¿No estava ple de caixes?

NICK: Entre les gravacions de 1970 i els discos d'or dels... (*Sentim una cadena de vàter.*) Es tracta de fer una mica de contorsionisme i ja està...

KATE: Merda de txupa-txups... ¿On s'han/

(*La tarima gira i veiem a KATE buscant a la seva bossa. Al seu costat ALICE, amb una partitura a la mà. Llegeix. Riu nerviosament, incrèdula. Mira a CHARLY. Somriu.*)

VEU BILLY: Alice, quan vulguis comencem a gravar...

ALICE (*al pianista*): ¿Saps, Charly? Des del dia que vaig dir que sí, des del fotut dia que vaig dir que ho faria... No sé, dec haver pensat un milió de vegades que l'estava cagant i de quina manera... que aquesta no era la solució, que això no podia sortir bé... Cada nit, cada nit en arribar casa m'he dit ¿però què estàs fotent...?

KATE: No m'ho puc creure... (*Alçant el txupa-txups:*) Per fi cantar una cançó que m'agradi!

ALICE (*al pianista*): Però mira, cada dia he tornat... I avui..., no sé perquè dimonis... Avui he vingut amb la sensació que potser sí, que potser sí que valia la pena, que potser la bogeria aquesta sortiria bé...

VEU JULIE (*des de l'altre banda, la sentim pels altaveus*): Kate, ¿no vols sentir alguna

cançó del Nick?

KATE (*treient el cap per la porta*): No cal que parlis pel micro, que ja et sento...

(Just quan enretira el cap, apareix BILLY i es queda mirant ALICE des de la porta.)

NICK (*pels altaveus, fent el burro*): Ens agrada parlar pel micro, Kate... (KATE, que torna a mirar la caixa, somriu.)

ALICE (*que ha vist entrar BILLY, però no el mira. A CHARLY, de la cançó*): I de sobte em trobo amb això...

KATE (*va mirant cintes*): Ei nois, volia disculpar-me per aquests dies, jo... (BILLY revisa micro, cable, alguna cosa.) No sé, no sabia ben bé què em passava...

ALICE (*al pianista, BILLY se la mira*): I torno a pensar que quan vaig dir que sí...

KATE: Ni perquè feia el que feia...

ALICE: ...no sabia el que feia...

(Sona el to de missatge al mòbil dins la bossa de KATE.)

KATE: Cony de mòbil... (*El busca.*)

BILLY: És una gran cançó.

ALICE: D'això no en tinc cap dubte.

KATE (*continua*): Aquests dies, ja sabeu, estava nerviosa...

BILLY: Una de les millors que he escrit mai.

KATE: Em sap greu, de debò... (*El troba i llegeix. Es queda una estona assimilant el missatge.*)

ALICE (*somriu*): Deu ser que quan vols putejar-me el teu talent es multiplica.

BILLY: És la meva manera de demanar-te perdó.

ALICE: Doncs vés al metge. És evident que el cervell i les mans continuen sense anar-te pel mateix camí.

KATE (*de l'SMS*): Julie, no t'ho creuràs. Diuen que demà ens conviden a la final!

BILLY: No vull discutir. Vull que aquest disc sigui un exit. Quan la cantis segur que l'entendràs millor.

KATE: ¿Què els dic?!

ALICE: Clar, el problema és que sóc una mica curta i a la primera les coses em costen.

KATE: No sé què em diria la psicòloga... Veure en viu i en directe com aquella..., aquella... Aaaah!

(BILLY li dóna un regalet a ALICE, que se'l queda mirant. KATE té sempre el mòbil a la mà, i se'l va mirant de tant en tant.)

KATE: Això és el nivell 7! I la meva psicòloga sempre diu que...

BILLY: Espero que li agradi al teu/

ALICE (*seca*): ¿I a mi? ¿M'agradarà, a mi?

KATE: Clar, vosaltres no sabeu que vaig a la psicòloga...

BILLY: És un perfum... (ALICE obre el paquet.)

KATE: Ja sabeu, inseguretats, ansietats, paranoies, i aquestes merdes...

(ALICE l'obre, se'n posa al canell, i l'olora.)

BILLY: Diria que era el teu preferit...

ALICE: Ho era fins avui. *(Li torna l'ampolla. Deixa la lletra i va cap a Charly. Li agafa una cigarreta i se l'encén.)*

KATE: La loquera em diu que passi el que passi, mai no he d'arribar al nivell 7. M'explico. En el meu procés mental paranoic, el nivell 1 és la temptació del camí fàcil: em presento al càsting d'un concurs de la tele.

BILLY: Suposo que no em perdonaràs mai.

KATE: El nivell dos: Il·lusió desbordada: gravaré un disc!

ALICE: Ets un cínic colossal, ¿ho saps, oi?

KATE: Nivell tres: Primers dubtes: ¿quin coi de disc gravaré?

BILLY: Amb tu provo de no ser-ho.

ALICE: Doncs no te'n surts, hòstia!

KATE: Nivell quatre: Decepció i depressió: un disc de merda gravaré!

(ALICE li agafa el perfum a BILLY, i se'n posarà compulsivament, amb ràbia.)

ALICE: ¿Vols que me'l posi?!

KATE: Amb perdó.

BILLY: Alice, sisplau...

ALICE: Doncs me'l poso, cabronàs, mira com me'l poso!!!

KATE *(olora alguna cosa)* Per cert, Julie, m'agrada molt el teu perfum... Però te'n poses massa! *(ALICE llença el perfum i va a recollir les seves coses.)*

KATE: On era? Ah sí... Nivell sis: Ira autodestructiva! Punt en el que, com sabeu, em trobava ahir.

<p>KATE: Ja que no gravaré un bon disc, procedeixo a posar-me de mala llet, i em moro de ganes de tornar a fumar i emborratxar-me. I en dro-gar-me no hi penso per falta de pasta.</p>	<p>BILLY: ¿Què fas? ALICE: Ets un miserable. BILLY: Alice, hem d'acabar el disc. ALICE: L'únic que t'importa, com sempre. ¿Com he pogut creure, ni per un segon, que havies canviat?</p>
--	---

KATE: I aquí arriba el maleït nivell set. Resignació!

ALICE: No em resignaré a que tornis a fotre'm la vida enlaire.

KATE: Gravo un disc que no m'agrada gens, gens, però gens.

BILLY: Saps que t'estimava.

KATE: Però provo de passar-m'ho bé i estic orgullosa de fer-ho.

ALICE: ¿Estimar-me?!

KATE: Fase a la que ho sento però em nego a arribar!

ALICE: La meva família, m'estima. Tu no saps què collons vol dir, això! *(Va cap a la porta. BILLY s'interposa.)*

KATE: I el que em surt és queixar-me de tot el que puc i més.

ALICE: Deixa'm passar.

KATE: I foto cops de puny enlaire encara que no serveixi per res.

BILLY: Abans nosaltres érem una família.

KATE: Em sento menys imbècil. *(Torna a mirar-se el mòbil i pensa què respondre.)*

ALICE: Fins que vaig dir prou!

BILLY: I ho vas engegar tot a la puta merda! N'estic fart, d'aquesta història, hòstia! Però que molt fart! Mai vas dir prou!

ALICE: Ja. Es veu que anar begut, a més a més d'imbècil et tornava sord...

(BILLY li fa un gest a CHARLY, aquest treu la petaca i serveix en un got. ALICE s'ho mira flipant.)

BILLY: ¿En vols una mica?

ALICE: ¿Ara vols un whisky? *(Li agafa com si anés a beure i li llença a al cara.)* Doncs jo em sembla que passo!

KATE: Julie, els hi he dit que passo de la gala!! *(Mira el terra.)* Nick, tio, ha tornat a sortir la taca d'humitat...!

BILLY *(s'eixuga)*: Merda...

NICK *(per l'altaveu)*: ¿Quina hora és?

KATE: ¿Vols fer el favor de comprar-te un rellotge, cony de friki?

ALICE: Me'n vaig... *(BILLY es posa davant la porta.)*

JULIE *(per l'altaveu)*: Kate, hi ha una cançó del Nick que està molt bé!

ALICE: Matt, per favor...

NICK *(per l'altaveu, fent conya, amb veu ràdio)*: L'has d'escoltar, nena, podria ser el hit de l'any...

BILLY *(tanca la porta, tanca amb clau, se la guarda a la butxaca i va cap a l'altra banda)*: No, tu no te'n vas enlloc.

(KATE, que anava cap allà, veu com la porta es tanca. Prova d'obrir-la i no pot.)

KATE: Ei va, no feu el burro, que us he confessat les meves intimitats...

BILLY: Cantaràs la cançó. *(Li allarga la lletra.)*

ALICE: Obre la porta. *(No l'agafa.)*

KATE: Va, obriu la porta...

JULIE *(altaveu)*: ¿Què, véns o no?

KATE: Si tanqueu com vols que vingui!

BILLY: Saps que ho has de fer.

NICK *(altaveu)*: Kate, va, dóna-li una oportunitat a aquest humil músic...

ALICE: ¿Vols fer el favor d'obrir la porta?!

KATE *(alhora)*: ¿Voleu fer el favor d'obrir la porta! Julie!

<p>NICK (<i>altaveu</i>): Collons la balda està al teu costat!</p> <p>KATE: La balda està oberta...</p> <p>JULIE (<i>altaveu</i>): ¿D'on has tret la clau?</p> <p>KATE: Però si heu tancat vosaltres, collons!</p> <p>NICK (<i>altaveu</i>): Nosaltres no tenim cap clau! No n'hi hagut mai, de clau!</p> <p><i>(El micro es mou sol.)</i></p> <p>KATE: S'ha mogut! Joder, el micro s'ha mogut! Ho heu vist?!</p> <p>JULIE (<i>altaveu</i>): Surt d'aquí, Kate!</p> <p>KATE: ¿Què et penses que intento!</p> <p>NICK (<i>altaveu</i>): La puta, són elles!</p> <p>JULIE (<i>altaveu</i>): Calla home, que l'espantaràs!</p> <p><i>(KATE segueix provant d' obrir.)</i></p> <p><i>(Unes lletres volen.)</i></p> <p>KATE: Merda, ¿què està passant?!!</p> <p>JULIE (<i>altaveu</i>): Surt de la porta, que el Nick la tirarà!</p> <p><i>(KATE s'aparta. Se sent un cop.)</i></p> <p>NICK (<i>altaveu</i>): Hòstia quina hòstia!</p> <p>JULIE (<i>altaveu</i>): ¿T'has fet mal? Vaig a trucar a una professional!</p> <p>NICK (<i>altaveu</i>): Vaig a buscar alguna cosa!</p>	<p>BILLY: Sempre ha estat així, no?</p> <p>ALICE: Dona'm la puta clau...</p> <p>BILLY: Jo escrivia el que deia i el que pensava i vosaltres cantàveu.</p> <p>ALICE: No penso cantar coses que em vas dir aquell dia!!!</p> <p><i>(Li dona un cop al micro.)</i></p> <p>BILLY: Tenia gràcia, a la gent li agradava.</p> <p>ALICE: Tenia gràcia quan les bestieses que deies i que pensaves no parlaven de nosaltres. <i>(Pausa, agafa la lletra.)</i> I això no té la més mínima gràcia!!!</p> <p><i>(Li llença la lletra.)</i></p> <p>ALICE: I ara deixa'm sortir...</p> <p>BILLY: Alice, necessito que cantis la cançó...</p>
---	--

KATE: No no, no marxeu, cabrons!!! Eh! Nick! Julie! Merda, merda!!

ALICE: Obre la porta!

KATE: Obriu la porta!!

BILLY: Canta la cançó!

KATE: Obriu la porta!!

ALICE: Obre la porta!

(BILLY treu la clau i li mostra perquè ella l'agafi. Quan ella la va a agafar ell ho evita.)

BILLY: No pensis ni per un moment que m'he cregut el teu nou posat de dona respectable. *(De sobte prova de fer-li un petó. Ella li fot una gleva.)*

ALICE: Jo en canvi continuo creient-me el teu posat d'etern perdedor.

(BILLY va cap a la porta, passa la clau i l'obre de bat a bat. KATE flipa veient com la porta s'obre sola. Dubta si apropar-se.)

BILLY: Ja està. Vaig a fer la meva feina. Fes el que creguis que has de fer. Però recorda que necessites la pasta tant o més que jo.

ALICE: ¿Com ho saps...?

(BILLY surt. ALICE es mira els papers i els recull, resignada.)

KATE: Ei, que s'ha obert la... ¿Holaa...? *(Pausa.)* ¿Julie? *(Pausa.)* ¿Nick?

ALICE: ¿Charly?

KATE: ¿Julie...?

ALICE: Ja pots sortir... *(Entra Charly.)*

KATE: Nick, covard, ¿on t'has fotut?!

ALICE: Prepara't, que gravarem la cançó...

(CHARLY seu i escalfa tocant algunes notes del principi de la cançó. KATE, a poc a poc, va a entrar a l'altra banda.)

KATE: Més val que us hagi passat alguna cosa, cabrons...

(De cop entra NICK, cridant com un boig, amb alguna cosa que ha trobat per allí per trencar la porta i s'ha passat de llarg.)

NICK: Aaaaaahhhh!!!

KATE: Aaaaaahhhh!!

NICK: Merda, em pensava que...

KATE: ¿T'has tornat boig?! ¿T'has tornat boig?!

NICK: Em pensava que...

ALICE (*al pianista*): Va, som-hi, Charly...

KATE: Foto el camp d'aquí ara mateix!

NICK: Sortim d'aquí.

(KATE i NICK surten de la peixera.)

KATE: Explica'm que cony està passant!

NICK: No crec què/

VEU BILLY: Nova York, 1940. Estudis Old Records.

KATE: Va...

VEU BILLY: "Si deixes que t'estimi..." Presa primera.

KATE: Vinga canta Colombo!

(ALICE comença a cantar mentre a l'altre banda NICK intenta explicar a KATE tot allò que creu que passa als estudis.)

#4. "¿PER QUÈ NO...?" (Alice)

NO VAS VOLER-ME TAN SOLS PER TU

MAI NO VAS CREURE, EN UN FUTUR

TANTA POR, A ESTIMAR-ME

A ENAMORAR-ME

PER QUÈ NO VAS DEIXAR-TE ANAR?

PER QUÈ NO SOMIAVES?

PER QUÈ NO? PER QUÈ NO...?

SI VOLS RUMIAR-T'HO, SÓC AQUÍ

ARA JA NO EM TENS TAN LLUNY

PERQUÈ NO DEIXES DE FUGIR...

SAPS COM SÓC, SAPS QUÈ PENSO

SAPS QUE ET VULL I QUE T'ENYORO,

SAPS QUE ET BUSCO I PER TU PLORO

PER QUÈ NO?, PER QUÈ NO?, PERQUÈ NO...?

DIUS QUE ME'N VAGI, QUE ÉS MASSA TARD

EM DIUS QUE T'OBLIDI, QUE T'HE FET MAL

TOT S'HA FOS, NO HI HA TREVA,

TOT QUEDA ENRERA

DIUS QUE PROU, QUE TOT S'HA TRENCAT,

QUE RES NO ÉS COM ERA

PRÒ PER QUÈ NO VOLS SER FELIÇ...?

(Quan CHARLY acaba la coda de piano final, el giratori se situa a l'altra banda.)

VEU BILLY: Absolutament meravellosa, Alice. Sabia que ho podies fer.

ALICE: Sempre és un plaer complaure fills de puta com tu.

NICK: Saben que tiraran els estudis a terra.

KATE: ¿I?

NICK: Les manifestacions són més potents que mai...

KATE: No fotis, no me n'havia adonat.

NICK: Estan empenyades.

KATE: ¿I per què sempre a la mateixa hora?

NICK: I jo què sé...

KATE: Una porta, una taca d' humitat...

NICK: Un perfum...

KATE: ¿Perfum...?

NICK: Com de patxuli...

(Sonen unes notes del piano.)

NICK: Ah, i des d'ahir, el piano...

(Entra JULIE acabant de parlar pel mòbil. KATE va cap a ella i mentre acaba de parlar la olora i després olora l'ambient. JULIE "Sí sí d'acord gràcies." Penja.)

NICK (a JULIE): ¿Tu no deies que eren móns diferents, que ells anaven a la seva i nosaltres a la nostra?

JULIE: ¿Em deixes que us expliqui que m'ha dit...?

KATE: ¿Qui?

JULIE: Shhhh... Diu..., atenció, diu que molt probablement ens trobem davant d'una manifestació para-espiritual quínèsico-animoide en un estadi-bucle circular de repetició temporal perpètua.

KATE: ¿I qui collons t'ha dit una/?

JULIE: He trucat a la meva mèdium.

KATE: ¿Tens una mèdium?

JULIE: Ja saps, pel que pugui passar ¿Tu no en tens...?

KATE: No, jo tinc perruquera, psicòloga i callista, com la gent normal!

JULIE: ¿I què és normal, Kate? (JULIE senyala la peixera i fa gestos.)

NICK: Vale, vale, ¿i té traducció, això que t'ha dit?

JULIE: Es veu que són com una mena d'esperits que estan com tancats, com atrapats...

KATE: Mal rotllo. Atrapats: mal rotllo.

JULIE: Sí pobrets. Atrapats en un cercle còsmic-temporal. Sense poder fer-hi res. Sense opció a sortir-ne. A no ser que...

NICK: A no ser que...

JULIE: Fàcil. Que aquest cercle es trenqui.

(Pausa. Es miren.)

NICK (*de sobte*): ¿I com collons es trenquen aquests cercles?

JULIE: Aquí és on hi ha el problema...

NICK: Què.

JULIE: Que no en té ni idea. I jo tampoc.

NICK: Doncs quina puta merda de mèdium, francament!

KATE: Mira, ¿sabeu què? Jo ja n'he tingut prou, de tot plegat. Jo me'n vaig! Aquí us deixo amb els vostres cercles còsmics.

JULIE: ¿I el disc?!

KATE: ¿El disc? ¿Tu creus que ara mateix puc pensar en el disc?

JULIE: No està acabat!

KATE: El disc està bé com està. Onze cançons de les Terra i Foc són moltes cançons!

JULIE: ¿Què vols dir?

KATE (*vocalitzant molt*): Que me'n vaig... Que me'n vaig a casa!

NICK: No. Ara no pots marxar.

KATE: ¿Ah, no?

NICK: No. Té raó. Hem de gravar el que falta.

KATE: ¿Però esteu tontos?! ¿De debò us penseu que tornaré a entrar a la peixera del pànic?

JULIE: Kate...

KATE: Julie, tu si vols entra i disfruta. Jo no ho faré!

*(Va baixant la tensió elèctrica i s'acaba apagant la llum. **Fosc.** Sentim les seves veus.)*

KATE: Merda puta, ¿i ara què?

JULIE: Ha marxat la llum...

KATE: Ha parlat l'experta.

NICK: Tranquil·les... No passa res...

JULIE: Home no passa res, estem a les fosques...

NICK: Sempre passa...

KATE: ¿Sempre?

NICK: A aquesta hora sempre s'apaga la llum.

JULIE: ¿I què vol dir, això?

KATE: ¿Que ara ve quan ens maten?

JULIE: Kate, per favor! (*Pausa. Amb calma:*) Nick, ¿tu què creus que significa, això de la llum?

NICK: I jo què què sé!

KATE: Truca a la mèdium, hòstia!

JULIE: Tranquil·litza't, ¿vols?!

KATE: Vull marxar a casa!

JULIE: Kate, no et moguis que et fotràs de lloros!

NICK: Espereu espereu..., sempre acaba tornant... Està controlat.

KATE (*pausa*): ¿Controlat? Cago'n les Golden Ladies!

JULIE: Així segur que es calmen...

(Silenci.)

JULIE: Nick.

NICK: Què.

JULIE: ¿M'has tocat el cul?

NICK: No.

JULIE: Nick...

NICK: Una mica...

KATE: No penso tornar aquí mai més! Ho juro!

3.

(Escena en fosc. Sentim les veus de NICK i JULIE. De fons sona una cançó sense lletra.)

NICK: "El futur és nostre"

JULIE: I què més?

NICK: "...entre nosaltres tot és viu"

JULIE: Uau...

(Llum. Mentre xerren estan bevent unes cerveses.)

NICK: I l'última... "Segueix la llum" *(Li passa la llibreta a JULIE.)* Interessant, ¿eh?

(JULIE mira la llibreta.)

JULIE: Tot això em resulta molt intens... ¿Què deu voler dir?

NICK: Ni puta idea...

JULIE: Per variar... ¿I què en saps de la/?

NICK: Diu que no vol venir.

JULIE: Merda.

NICK: Exactament ha dit: "No fotria un peu en aquest puto cony d'estudis de merda ni que el Jon Bon Jovi despullat i untat amb mel em demanes de genolls de venir".

JULIE: Que gràfica... ¿Li has explicat el que volem fer?

NICK *(fa que no)*: "No fotria res que em demanéssiu, cony de tarats, ni que tots els Backstreet Boys, despullats i untats amb mel, s'estiguessin refregant obscenament damunt del piano."

JULIE *(s'ho imagina)*: Sí sí, molt gràfica.

NICK: Després ha afegit uns quants insults que no cal/

JULIE: ¿Quina obsessió amb la mel, no?

NICK: Després diu que jo sóc raro. Però què vols que et digui, no m'estranya que no vulgui/

JULIE: Però la mèdium ha dit que hauríem de fer una/

NICK: Ja ho sé, què ha dit la mèdium! I a mi també em sembla una bogeria. De fet, ja no hauríem ni de ser aquí...

JULIE: ¿Per?

NICK: Demà tiren a terra els estudis!

JULIE: És clar... *(Pausa.)* Quina emoció, ¿no?

NICK: Home...

JULIE: Vull dir fantasmes, coses que es mouen, edificis a punt de caure... Només falta el Bruce Willis i una història d'amor...

(Se sent el cop de porta.)

JULIE: Que puntuals, són tan mones...

NICK (*amb la capsula del Cd a la mà*): O sigui que t'agrada...

JULIE: Molt.

NICK: ¿De debò?

JULIE: Sobretot la introducció del piano. Tot i que em posa trista...

NICK: Doncs mira tu què bé. (*Apaga la música.*)

JULIE: ¿Què passa?

NICK: Res...

JULIE: He dit que m'agrada!

NICK: La intro no és meva. És l'únic de la cançó que no és meu...

JULIE: Ah.

NICK: És seva.

JULIE: ¿Seva?

NICK: D'elles...

JULIE: No fotis.

NICK: Bé, d'ell, del Billy Diamond, el seu compositor. Era la intro de l'única cançó que anaven a gravar juntes l'Alice i la Shirley, pel disc del seu retorn. Però just abans de començar a cantar...

JULIE: ¿Què?

NICK: No se sap. Ningú no sap què collons va passar. Es va tallar. Només en va quedar la intro aquesta...

JULIE: Ja. (*Pausa.*) Escolta, ¿i això que fas no és com copiar?

NICK: No no, això és com fer un homenatge.

JULIE: Ja... ¿I ara què fem? Ens falta gravar la cançó i esbrinar com dimonis alliberar les Golden del seu cercle bucle. (*Agafa la llibreta.*) Cada cop que ho lleigeixo em passen coses per dins... Però no sé perquè...

NICK: La resposta és aquí. Estic segur que amb aquests missatges intenten dir-nos alguna cosa. (*Tots dos miren la llibreta.*)

NICK: ¿I per què, trista?

JULIE (*de la llibreta*): ¿On?

NICK (*agafa la capsula del cd*): La cançó.

JULIE: Ah! Pel meu avi, en pau descansi. Un tio molt especial...

NICK: ¿Especial?

JULIE: De petita li tenia por... Quan anava a casa seva, ell sempre era a l'habitació del piano. I no en sortia mai, sempre tocant... No deia mai res, no parlava amb ningú...

NICK: Doncs sí que és trist, sí...

JULIE: Sí, però un dia tot va canviar. (*En el passat, CHARLY cobra vida. Beu, mira unes partitures...*) La meva àvia em va demanar que l'avisés per sopar. Jo no volia, aquell home mai no m'havia dit res... M'hi vaig acostar, i li vaig dir "iaio hem d'anar a sopar". Ni es va immutar i va seguir tocant. (*CHARLY assaja suaument alguna de les cançons.*) Ho vaig repetir dues o tres vegades i res. Fins que vaig decidir cantar això del sopar damunt d'una frase del piano.

NICK: ¿I què?

JULIE: Es va aturar, em va mirar, i em va fer seure al seu costat. I va repetir la

melodia perquè ho tornés a cantar.

NICK: ¿I què va passar?

JULIE: Que aquella nit cap dels dos va sopar. I des d'aquell dia, cada tarda anava a cantar al seu costat. M'ensenyava cançons i n'inventàvem d'altres. Sempre callat, això sí. Només quan acabava de cantar em mirava, em feia l'ullet i amb un mig somriure em deia "ben fet bonica... Ben fet!" (*Pausa. De cop:*) I es va morir.

NICK: Ja... (*Rumien.*)

VEU BILLY (*a CHARLY*): Mai no oblidaré que si sóc en aquest món és gràcies a tu...

JULIE: Suposo que siestic aquí és per ell.

NICK: Brindo pel teu avi, doncs! (*Brinden amb les llaunes.*)

VEU BILLY (*a CHARLY*): Brindo per tu, Charly Winston! (*CHARLY deixa de tocar, somriu, aixeca la petaca i fa el gest de brindar.*)

JULIE: Nick, ho hem de fer com sigui. Vull saber què està passant.

NICK: Però sense ella no.../

JULIE: Tu vés a comprar el que t'he dit. Ara li truco, i no pateixis que vindrà. Com que em dic Julie Winston que la Kate vindrà.

(NICK surt. JULIE mira al seu voltant i es frega els braços. CHARLY es mira una altra partitura. JULIE agafa el mòbil i truca.)

JULIE (*al telf*): Kate! Espera, espera, un moment, no em pengis...

(JULIE posa el mòbil davant l'altaveu i engega la cançó de la maqueta. Sona la intro de piano i CHARLY també la toca. Espera una mica. Torna al mòbil.)

JULIE: Kate! Has de venir... (*A l'altra banda entra SHIRLEY, amb una lletra a la mà. JULIE para el cd abans que entri la música moderna. CHARLY també s'atura en veure SHIRLEY.*) És la cançó del Nick... L'hem de gravar per acabar el disc... No no, espera, que t'he d'explicar una altra cosa, ¿no t'han trucat de la tele? (*Surt mentre parla. Damunt del piano hi ha un petit paquet.*)

SHIRLEY (*a CHARLY*): M'agrada, aquesta cançó... Ja ho estic veient: "Les Golden Ladies de nou juntes. Deu anys després, *Segueix la Llum*". (*Veuen el paquet:*) ¿I això? (*CHARLY li assenyala l'altra banda del vidre. Ella mira cap allà. Tot de bon rotllo:*) ¿Billy...? (*Entenem que Billy li va fent gestos.*) ¿És teu? (...) ¿Per mi...? (...) ¿Ah, sí...? ¿Un regal? ¿El gran compositor i productor em fa un regalet...? ¿A mi...? (*Mentre l'obre:*) Mira tu quin detall... Oh. Un perfum. (*A CHARLY:*) Quin glamour, ¿no? (*L'olora. A BILLY:*) Aquesta ferum em sona moltíssim... Posaria la mà al foc que n'hi ha una a qui li encanta... (*Se'l posa encantada, sense dubtar. Es prepara per gravar.*)

(BILLY entra a la peixera. Tots dos mantenint un to cordial i relaxat, diguin el que diguin.)

SHIRLEY: Mira que t'agrada provocar, Billy Diamond.

BILLY: I a tu que et provoqui, Shirley Jones.

SHIRLEY: ¿Saps? Pels fans de les Golden sempre seré Shirley Diamond... *(Se'l mira i li dedica un somriure.)*

BILLY: ¿I no penses tornar a canviar de nom? Pensa que ja tens una edat...

SHIRLEY: Qui ho sap. Però si ho faig, serà per qualsevol cosa menys per amor. Com la teva estimada Alice.

BILLY: A l'Alice deixa-la estar.

SHIRLEY: ¿I tu, la deixes estar? ¿Penses molt, en ella?

BILLY: Gairebé cada dia i totes les nits.

SHIRLEY: Ja ho sabia.

BILLY: Tu ho saps tot.

SHIRLEY: El que no sé és com t'ho has fet perquè faci el disc.

BILLY: Quan vull sóc molt convincent.

SHIRLEY: I el fet que el maridet estigui arruïnat també hi deu haver ajudat.

BILLY: No ho sabia...

SHIRLEY: Jo ho sé tot. No li diguis, eh? Per cert, hauries de veure el nano que tenen. És clavat al seu pare.

BILLY: Me n'alegro. El coneixes?

SHIRLEY: Sí que el conec, al pare, sí. De fet, de molt abans que ella.

BILLY: Defineix conèixer.

SHIRLEY: Ja saps. A l'Alice sempre li han agradat els tios que han estat amb mi.

BILLY: Mira que ets puta, quan vols. *(Va a sortir per gravar.)*

SHIRLEY: ¿Ja està? ¿Només això?

BILLY *(que s'atura i es gira)*: ¿Vols canya?

SHIRLEY: Això és una merda... Quanta més canya millor. *(BILLY s'hi apropa. Tots dos canyeta fingida i continguda.)* ¿Quan te la vas follar per primer cop, pensaves en mi?

BILLY: Només com fer-m'ho perquè no m'enganxessis.

SHIRLEY: Vas pensar poc.

BILLY: M'agradava massa el que feia.

SHIRLEY: ¿I quan estaves amb mi pensaves en ella?

BILLY: Sempre.

SHIRLEY: No vas cridar mai el seu nom.

BILLY: M'havia de mossegar la llengua.

SHIRLEY: I et vas enverinar.

BILLY: Ja ho havies fet tu, bruixa. Per això vaig fugir.

SHIRLEY: Et vaig fotre fora.

BILLY: Al seu llit, vull dir.

SHIRLEY: I ¿ja hi has tornat, al seu llit?

BILLY: ¿Et posaries gelosa?

SHIRLEY: Evidentment.

BILLY: Doncs ja t'avisaré.

(Silenci.)

BILLY: ¿Bé?

SHIRLEY: A tope, gràcies.

BILLY: Doncs vinga, a cantar. (A CHARLY:) ¿Charly? (CHARLY fa ok. BILLY se'n torna a l'altra banda. SHIRLEY es prepara, amb el subidón per cantar.)

VEU BILLY: Nova York, **1940**. Estudis Old Records. "No en tinc prou." Presa 1.

#5. "NO EN TINC PROU" (Shirley)

DIUEN QUE A LA VIDA,
S'HA DE SABER TRIAR
HO PROVO I EM BALLA EL CAP
VES PER ON...
SI TRIO, NO EN TINC PROU.

SÓC AFORTUNADA,
ESTIC TAN BEN CASADA,
TOT UN ESCRIPTOR...
HI HA QUI DIU QUE ÉS LLEIG
NANO, PRÒ QUIN CERVELL...

M'EXPLICA EL QUE NO SÉ
DE TOT N'ENTÉN
ÉS RIC I TANT
INTEL·LIGENT...
QUAN ELL FA UN ACUDIT,
JA PODRIA MORIR-ME
SÉ QUE AIXÒ ESTÀ MOLT BÉ,
QUE EM POT FER TAN FELIÇ...
PRÒ NO ÉS PROU, PER MI.

EN AQUESTA VIDA,
MILLOR ANAR BEN SERVIDA,
SORT DEL CARNISSER...
HI HA QUI DIU QUE ÉS CURT
PRÒ NANO, QUIN ENTRECUIX...

EM FA EL QUE NO ESTÀ ESCRIT
ÉS UN DELIT
QUIN GRAN TALENT
DINS EL MEU LLIT...
QUAN ELL EM FA L'AMOR,
JA PODRIA MORIR-ME
SÉ QUE AIXÒ ESTÀ MOLT BÉ,

QUE EM POT FER TAN FELIÇ...
PRÒ NO ÉS PROU, PER MI.

NO PUC TRIAR, NO, NO...
SI NO EN TINC PRO-PRO
DUDERUDO...
SI NO EN TINC... PROU!

(SHIRLEY acaba. Veiem que ALICE ha entrat i ha escoltat el tros final de la cançó. SHIRLEY va cap a CHARLY, somrient, i li fa un petonet al front.)

(En algun moment, a l'altra banda, NICK ha entrat. Du una bossa amb coses que ha comprat. Comença a preparar un ambient-ouija tal com se suposa que li ha explicat JULIE. Espelmes, encens...)

CHARLY (a SHIRLEY): Ben fet, bonica! Ben fet.

VEU BILLY: Gràcies, Shirley. Fantàstica, com sempre... *(SHIRLEY li fa un gest simpàtic i va a recollir.)* Hola, Alice...

(ALICE passa d'ell i s'apropa a SHIRLEY, que va a marxar.)

ALICE: Fa molt per tu, aquesta lletra...

SHIRLEY (somriu): Ja m'agradaria que fos veritat. Si tingués un marit intel·lectual i ric..., no hauria de ser aquí, gaudint de la teva companyia per guanyar una mica de pasta.

ALICE: Quin greu que em sap.

SHIRLEY: El que no acabo d'entendre és que hi fots tu, aquí, si el teu marit està tan forrat...

ALICE: Pels vells temps, ¿no?

SHIRLEY (somriu, maliciosa): Sí, clar clar...

ALICE: ¿I aquest perfum?

SHIRLEY: Patxuli... ¿T'agrada?

ALICE: No te l'havies posat mai.

SHIRLEY: És un regal. Un regal d'un admirador... Jo és que encara tinc admiradors, ¿saps? Això d'actuar cada nit és el que té.

ALICE: En un bar de mala mort...

SHIRLEY: Millor que jugar a la mestressa de casa feliç...

ALICE: Jo no jugo a res. Ets tu, la que no sé a què juga.

SHIRLEY: Doncs si no vols saber-ho, no em busquis, que encara em trobaràs. *(ALICE es gira i s'aparta.)* Em quedaria encantada a escoltar-te, però necessito fer-me les ungles. Ho entens, ¿oi? Fins ara, Charly... *(I surt.)*

VEU BILLY: Alice, quan vulguis comencem a gravar...

ALICE (passant d'ell): ¿Saps, Charly? Des del dia que vaig dir que sí, des del fotut dia que vaig dir que ho faria...

(Gira la plataforma. Veiem el que NICK ha estat fent. S'ho mira tot, orgullós. Somriu. Mira enlaire, cap a diverses bandes.)

NICK *(a "elles")*: Bé, ja veieu que jo m'hi esforço... Espero que, no sé, que us sentiu a gust i... Ens heu d'explicar què voleu... Però no hi ha pressa, ¿eh?, al vostre ritme, tenim tota la nit... *(Va cap al tocadiscos.)* Us posaré una mica, a vosaltres vull dir, perquè us trobeu com a casa...

(Posa l'agulla del disc. Sona la gravació antiga d'Aire Fresc. NICK balla, provant de recordar els passos de Kate i Julie. Entra KATE, que se'l mira i somriu. S'ho mira tot, estranyada. NICK, concentrat, encara no l'ha vista.)

KATE *(de bon rotllo)*: ¿Aquí és on ho hem de fer?

NICK: Kate! *(Para el disc.)* Hola...

KATE *(del que hi ha per allí)*: ¿I tot això, de què va...? Ja, rotllo Terra i Foc, ¿no? Molt bé, cap problema, jo estic bé. A mi, avui, tot em sembla la mar de bé.

NICK *(no entén res, tota l'estona perdudíssim)*: Ah, mira, me n'alegro...

KATE: ¿Estic bé? ¿Estic guapa? ¿Elegant però moderna? ¿Arreglada però informal?

NICK: Pensava que no vindries...

KATE *(com si li hagués dit que sí)*: ¿Sí? Gràcies, ets molt amable. *(Respira fondo pels nervis)*: Estic nerviosa, ¿eh?, no et pensis...

NICK: Jo també, jo també...

KATE: ¿Tu també hi seràs?

NICK: Sí, clar...

KATE: Ah, molt bé. Millor, així igual et veu algú i trobes feina. *(KATE respira. NICK rumia i no entén la frase ni de conya. Abans que NICK pugui dir res:)* Hi ha gent que està tan tranquil·la, tu, com la Julie, però a mi em costa, no m'hi acabo d'acostumar...

NICK: Ja. Normal...

KATE: Però m'ho passaré bé. He tingut sessió d'urgència. Amb la loquera, ja saps.

NICK: Ah... ¿I què tal?

KATE: Genial. Hem canviat d'estratègia. Endavant amb el nivell 7. ¿Això és el que m'ha tocat fer?, doncs endavant i a disfrutar-ho. Carpe Diem, i després ja veurem què fem.

NICK: Perdona, però estic flipant una mica.

KATE: Ja ho veig. Et presento la nova Kate. Relax, bon rotllo, i optimisme.

NICK: Encantat...

KATE: Igualment. ¿I què?, ¿quan arriba, la gent?

NICK: ¿Quina gent?

KATE: Ho dic perquè hem de revisar les cintes de la càmera.

NICK: ¿La càmera? ¿Quina gent?

KATE: Doncs la gent, collons, la gent.

NICK *(mig en conya, mig en serio, per dir algo)*: No sé, quan els invoquem, ¿no?

KATE *(somriu)*: ¿Veus? Abans la brometa m'hauria fet ràbia, però ara m'ha fet gràcia... *(Pausa.)* No, va, de debò, ¿a quina hora venen els periodistes?

NICK: ¿Vindran periodistes?!

KATE: Les rodes de premsa ja ho tenen, això. I la tele, clar.

NICK: ¿Però tu t'has tornat boja?!

(Silenci. KATE, mosca, se'l mira. NICK, flipat, se la mira.)

KATE: Nick...

NICK: ¿Què?

KATE: ¿Es pot saber què et passa?

NICK: ¿I a tu?

KATE: Nick. A veure. Et faré una pregunta molt senzilla, i vull la veritat.

NICK: Dignes. *(Mentre ella parla ho anirà entenent tot)*

KATE: La Julie m'ha dit que avui, ara, aquí, faríem una roda premsa de presentació del disc. I que vindrien els de la tele a gravar. I que després, a la gala final, passarien imatges de la gravació del disc.

NICK *(dissimula fatal)*: Ah..., la roda de premsa...!

KATE: Nick...

NICK *(dissimula fatal)*: La gala final... *(No sap què dir.)* Ei, doncs estàs guapíssima, quedaràs molt bé.

KATE: Nick, per favor, digue'm que és veritat...

NICK *(dissimula fatal)*: I..., i ¿saps que cantes molt bé...?

KATE: I tu dissimules com el cul!!! *(Adonant-se definitivament que JULIE li ha pres el pèl. Amunt i avall:)* No m'ho puc creure... No m'ho puc creure... *(S'atura. Fa respiracions per calmar-se:)* Mira, ara mateix, l'antiga Kate et mataria després d'haver-te torturat fredament. I a la puta mentidera manipuladora de la Julie, en quan entrés per aquella porta...

(Entra JULIE parlant per telèfon. A la mà duu una capsa.)

JULIE *(al telf)*: Sí sí, ja ho tinc tot! *(Veu a KATE. Al telf)* Ha vingut! Sí, està aquí! Ha vingut!

KATE: Per poc temps. *(Fa per marxar.)*

JULIE: Kate, no, escolta! *(Al telf)*: Vol marxar!

KATE: M'has enganyat, Julie Winston... Mala bruixa falsa... De bon rotllo t'ho dic, però aquesta me l'apunto.

JULIE *(al telf)*: M'ha insultat...

NICK *(encara sense saber què dir)*: Estàs molt guapa, de debò!

KATE: Tu calla, futur aturat!

JULIE *(al telf)*: Ara se les carrega el pobre Nick!

KATE: ¿Es pot saber amb qui parles?

JULIE *(al telf)*: Pregunta per tu...

NICK: Ho dic de veritat, que cantes molt bé...

JULIE: És una amiga molt especial...

KATE: És la tarada de la teva mèdium.

JULIE *(pausa, al telf.)*: Ara t'ha insultat a tu.

KATE: No em vull empenyar. No m'he d'empenyar. No és bo per mi. Foto el camp. Cony de Mulder i Scully de pacotilla!

(NICK surt corrents i avança a KATE que s'atura. Se sent una porta que es tanca. NICK torna a entrar.)

NICK: He tancat la porta dels estudis amb clau!

KATE *(contenint-se)*: Fàcil, doncs torna a obrir.

NICK: No. I només hi ha aquesta còpia!

KATE: Quina puta mania tenen en aquests estudis de no fer còpies de les claus...

NICK: Et quedaràs, i faràs amb nosaltres el que hem de fer...

KATE: Dóna'm la clau...

JULIE *(al telf)*: Ui, ui, ui... això acabarà malament...

KATE: Nick, dóna'm la/

NICK: No...

JULIE *(al telf)*: Doncs que el Nick és a punt de rebre una pallissa...

(NICK es posa la clau dins els calçotets.)

JULIE *(al telf)*: Ui, ui, ui... El Nick acaba de fer una cosa...

(NICK somriu, creient que no ho farà.)

KATE *(somriu)*: No pot ser difícil de trobar, aquí dins. *(Va directa al paquet sense contemplacions.)*

NICK *(treu les claus i s'aparta)*: Vale, vale...

(Quan KATE la va a agafar, NICK, en un rampell, s'acosta a la finestra i la llença)

NICK: Ja està!

KATE *(flipa)*: ¿L'has llençat per/?

NICK *(subidón)*: Ja està, ja està fet!

JULIE *(al telf)*: Ha llençat la clau per la finestra!

KATE: Seràs imbècil...

JULIE: Digue'm que sí que tens una còpia...

NICK: Em temo que no...

KATE: Ens hem quedat tancats!

JULIE *(al telf)*: Sí sí, ara el Nick s'ha passat, sí...

KATE *(traient el mòbil i marcant)*: Ja veuràs que ràpid ho arreglo, això. *(Al telf:)* Hola, bona tarda, miri, necessito un/

(Un altre rampell. NICK li treu el mòbil i el llença per la finestra.)

KATE: ¿Però que fots, tio?!

JULIE: *(Al telf:)* S'ha tornat boig!

NICK *(subidón)*: No ho sé, no sé què faig!

KATE *(respira)*: Cabrón... El meu mòbil...

NICK: Sí, però ara ens escoltaràs!

JULIE *(al telf)*: ¿Veus?, quan es posa així m'enrotllaria amb ell... Llàstima que ara la Kate el matarà...

KATE *(intentant calmar-se)*: Sisplau. Que algú m'expliqui, ara mateix, què collons hi faig aquí...

JULIE: Kate, ho has d'entendre, et necessitem...

NICK: Explica-li, va...

JULIE *(a KATE)*: Sí, però has d'obrir la ment...

NICK: T'has de deixar anar...

KATE: Nick, si em deixo anar acabo a la presó...

JULIE *(al telf)*: Ok ok... Ho faig.... *(A KATE)*: Vol parlar amb tu.

KATE: No penso agafar aquest telèfon.

JULIE: Sisplau, parla amb ella...

KATE: No.

JULIE: Va, si no et convenç, quan acabis truquem a algú perquè ens obri. De debò...

(KATE agafa el mòbil i escolta. JULIE s'acosta a NICK.)

JULIE: La meva mèdium és una dona molt convincent...

KATE *(tranquil·la, al telf)*: Sí... Ja, ja...

JULIE: Ho hem de fer, Kate...

KATE *(tranquil·la, al telf)*: Ja... Sí, una d'allò d'aquelles... Ja ja, sí, ja l'entenc, sí... Sí sí, ara hi corro... *(Amb el telèfon davant de la boca:)* Vagi a veure un bon psiquiatre, cony de tarada estafadora! *(Penja. Li torna el telèfon.)*

JULIE *(l'agafa, se'l mira)*: Està perdent facultats...

KATE *(tranquil·la)*: I ara truca a un manyà.

(Un altra rampell. NICK agafa el mòbil i el llença per la finestra.)

JULIE: El meu mòbil!

NICK: Ho sento, és la inèrcia, és la inèrcia, no sé què em passa...!

KATE: ¿I per què amb la inèrcia no t'hi lences tu?

JULIE: Kate, escolta'm un moment!

KATE: No! No... Escolteu-me vosaltres, sisplau. Seieu i escolteu-me. *(Ho fan.)* Jo no volia tornar aquí. No volia i ho sabíeu. Però el motiu no és el que us penseu. No. No volia per què jo sóc... Ahir vaig ser víctima de mi mateixa. Perquè jo sóc... Sóc molt suggestionable. Això. I ahir no va passar res. Hi he pensat molt, aquesta nit. Res de res. A tot arreu hi ha humitats. I amb la llum, segons com es veuen o no. Una olor pot venir de qualsevol lloc. Els poms antics es queden travats, els corrents d'aire mouen els papers, i fins i tot els micròfons. Hi ha explicacions físiques per a tot. Encara que puguin ser difícils d'entendre. És així. I les casualitats existeixen, però els fantasmes no. ¿M'enteneu? No existeixen... No i

no. I no volia venir perquè no us volia escoltar... *(Pausa.)* Però vull que sapigueu que teniu un problema. Us ho he de dir. El teniu. No cal donar-hi més voltes. Creieu en coses que no existeixen. I manipuleu gravacions perquè m'uneixi a vosaltres. *(NICK va a saltar, però ella li fa un gest i l'atura.)* Shhh... És bonic, tendre, fins i tot. *(Pausa.)* Si tinguéssiu sis anys. *(Pausa.)* Ahir vaig ser víctima de mi mateixa. Perquè sóc molt suggestionable. Però no tornarà a passar.

(Sonen les notes del piano.)

KATE: Els pianos trencats de vegades fan aquestes coses... Falla la tensió de les cordes. Ho he mirat a internet. *(Pausa.)* No crec en els fantasmes. No hi crec. No crec en els fantasmes.

JULIE: Però és que hem de fer/

KATE: No penso fer una sessió d'espiritisme, Julie. No penso parlar a través d'un got amb algú que està mort! No ho faré, Julie.

JULIE: No és un got. És un... *(Llegeix unes instruccions:)* Una forma cònica receptora de senyals ectoplasmàtiques.

NICK: ¿Això són unes instruccions?

JULIE: Home, un ha de saber el que fa...

NICK *(llegint)*: "Utilitzar sempre sota la supervisió d'un adult."

KATE: Ara entenc perquè em necessiteu...!

JULIE: No. Et necessitem perquè el tres és el nombre mínim de persones per fer espiritisme amb la ouija. Ho diu aquí. A més, *Ells* eren tres! El tres és un nombre màgic... Els tres costats del triangle, les tres piràmides, els tres de la santíssima Trinitat, els tres reis d'orient, els tres porquets..., els tres genets de l'apocalipsi!

KATE: N'eren set!

JULIE: ¿Tants? ¿Vols dir...?

NICK: Sigui com sigui, no podem marxar fins que demà vinguin els operaris...

JULIE: Ens hem de quedar igualment!

(Pausa.)

KATE: Mireu, ¿sabeu què? Ho faré... Sí. Però ho faré perquè veieu que no passa res. Perquè veieu que això és una estupidesa com una casa. I algun dia, ¿eh?, algun dia, quan per fi us traieu totes aquestes burrades del cap, em donareu les gràcies. Sí, perquè gràcies a mi, podreu arribar a ser millors persones, uns éssers humans racionals i ben equilibrats.

JULIE: D'acord.

NICK *(traient un turbant de la capsa)*: Molt bé, ¿el turbant qui se'l posa?

JULIE *(li agafa)*: ¿Tu qui creus?! *(I se'l posa, encantada. KATE se'ls mira horroritzada.)* Som-hi, doncs!

(JULIE organitza la paradeta. NICK posa la càmera a gravar. KATE se'ls mira. Seuen, JULIE en el mig. JULIE va mirant les instruccions i fa de mestre de cerimònies.)

JULIE: Molt bé. Jo sóc la persona sensitiva, i dirigiré l'experiència.
KATE (*a NICK*): Sí, perquè si ho has de fer tu...
JULIE: Shhhh... (*Llegeix:*) El primer que hem de fer és relaxar-nos col·lectivament.
Hem d'aconseguir l'abstracció mental total del món que ens envolta...
KATE: ¿De la Cindy també?
NICK: Deixa-la estar, la Cindy! (*Totes dues escupen.*)
JULIE: Encara que sembli impossible, això és més important que la gala.
KATE: Aquest cop no hi estic d'acord.
JULIE: Tranquil·la, he mobilitzat un exèrcit de voluntaris per enviar SMS contra ella.
KATE: Molt ben fet!
NICK: ¿No ens havíem de relaxar?
JULIE: Sí. (*Pausa. Respiracions.*) Nick, ¿el sàndal?
NICK (*l'encén*): Encès.
JULIE (*llegeix*): El sàndal purificarà l'ambient, i eliminarà les males vibracions d'aquesta habitació...
KATE: Doncs el podíem haver encès abans, hòstia...
JULIE: Shhhhh... ¿L'espelma blava...?
NICK (*l'encén*): Encesa.
JULIE (*llegeix*): Molt bé. Em sento en connexió amb els àngels, i vull/
KATE: No fotis...
NICK: Kate, sisplau...
JULIE: I vull que els àngels blaus protegeixin aquesta sessió...
KATE: Ah mira què bé.
JULIE: ¿L'aigua amb sal?
NICK: Ok.
JULIE (*llegeix*): L'aigua amb sal farà de netejador espiritual, absorbint les càrregues negatives que tingui acumulades aquesta taula ouija...
KATE: Flipo.
JULIE: I ara silenci, sisplau. Tanqueu els ulls. (*NICK ho fa.*)
KATE: ¿I tu?
JULIE: És que si no, no puc llegir...
KATE: Pensava que t'ho sabies...
NICK: Kate, tanca els ulls. (*Ho fa.*)
JULIE (*Respira.*) Respireu tres cops profundament... (*NICK ho fa. KATE somriu.*)
Kate... (*Ho fa. Llegeix*): I ara visualitzeu una bombolla de llum daurada...
KATE (*ulls tancats*): ¿Perdona?
NICK (*ulls tancats*): Una bombolla, Kate, segur que saps què és.
KATE (*ulls tancats*): ¿De llum daurada...?
JULIE: Sí, una bombolla de llum daurada que surt del màster i/
KATE (*ulls tancats*): ¿D'on?
NICK (*ulls tancats*): El got.
KATE (*ulls tancats*): Ah...
JULIE (*llegeix*): I ara la bombolla es va fent cada cop més grossa, cada cop més grossa... I ara nosaltres ja som dins la bombolla...

KATE (*ulls tancats*): Collons què grossa...

JULIE: I ara tota l'habitació ja és dins la bombolla... (*Llegeix:*) Estem concentrats i relaxats... Estem tranquils, ens enfrontem a aquesta experiència natural amb seguretat i confiança...

KATE (*ulls tancats*): Naturalíssima...

NICK (*ulls tancats*): Amb seguretat i confiança...

JULIE: Això... (*Llegeix:*) Habitants del rerebaix astral..., forces proto-elementals...,

KATE (*flipa*): Per favor...

NICK: Shhhh...

JULIE: ...entitats residents dels infra-móns espectrals... (*Pausa. Llegeix:*) Trisca dum troilus, benefeta dabum, benefeta patum...

KATE (*baixet, a NICK*): ¿Però què diu, ara...?

NICK (*baixet*): Calla, collons, que està invocant...

KATE (*baixet*): Esteu molt pitjor del que em pensa/

JULIE (*apujant la veu*): Trisca macàrrum dente, trisca dum filiprimus...!

(Silenci. JULIE allarga els braços perquè li donin les mans. NICK ho fa. KATE somriu. JULIE insisteix. Ho fa.)

JULIE: Feu que compareguin davant de mi..., les Golden Ladies..., perquè pugui conversar amb elles...

KATE: No m'ho puc creure...

NICK: I si pot ser, el gran Billy Diamond.

JULIE: Això, i el gran Billy Diamond també...

KATE: Quants més serem més riurem...

(Silenci.)

KATE: ¿I ara què...?

JULIE: Shhhh... (*Posa el dit al got. NICK la segueix i li fa gest a KATE perquè ho faci. Ho fa.*)

NICK (*a JULIE*): Ara hem de fer preguntes, ¿no?

JULIE (*Tanca els ulls*): Un moment, un moment...

KATE: Calla, que ara levitarà i tot...

NICK: Ei, doncs molaria.

JULIE: ¿Ho sentiu...?

KATE: ¿El què?

(NICK s'esforça a sentir. De sobte se sent una petita vibració sonora, un estrany xiulet que va pujant i després s'atura. KATE mira si NICK té alguna cosa amagada.)

KATE (*a NICK*): Va Nick, que sé que ho has fet tu.

NICK: Jo no he fet res!

JULIE: Anem bé... (*Llegeix:*) Habitualment aquesta és la primera manifestació

sobrenatural...

KATE (*treu el dit*): És increïble, seguiu pensant que sóc idiota...

JULIE (*li fa tornar a posar*): Golden Ladies... ¿Sou aquí? ¿Sou aquí per conversar amb nosaltres...?

(*Silenci. No passa res.*)

KATE (*farta*): Una cosa..., suposo que hi ha un temps límit per deixar-ho córrer si la cosa no xuta, ¿no?

NICK (*concentrat*): Pacència...

KATE: Sí sí, tota la que vulguis, però jo crec que hauríem de posar-nos un temps per/

JULIE: Shhhh!

KATE (*pausa*): No, va, de debò, perquè això no es mou i/

(*De sobte, JULIE s'aixeca, enfurismada.*)

JULIE (*a KATE, posseïda*): ¿Es pot saber què vols de mi, mala pècora?!!!

KATE: Ei ei, tranquil·leta, ¿eh? Que jo només he dit que/ (hauríem de)

NICK (*s'aixeca, a KATE*): És que collons, Kate, has dit que ho faries, i només fas que/ (putejar)

(*Comença música possessió.*)

KATE (*posseïda, a NICK*): M'he confós, m'he confós de nom...

NICK: ¿Què dius? ¿Quin nom? ¿Què feu?

JULIE (*poss*): Ho entenc, s'assemblen tant!!!

KATE (*poss*): Com i tu jo, ¿no?

JULIE (*poss*): Ja t'agradaria.

KATE (*poss*): Tens raó. Cada nit somio en poder ser una mare de família tan decent com tu.

NICK (*flipant*): Però ¿què dieu?!

KATE I JULIE (*com flipades*): No ho sé...

NICK: ¿Què collons us passa?!

KATE: ¿D'on surt, això...?

JULIE: Que guai, estem en un musical... (*Poss, a KATE*): Deixa estar la meva família...

KATE (*poss*): ¿O què?

NICK (*poss*): ¿Voleu parar de donar l'espectacle?!

JULIE (*poss*): ¿És el que volies, no?

NICK (*pausa*): Joder, no sé què dic, joder, quin mal rotllo!

KATE (*poss*): Ha estat una confusió tonta... No passa res...

NICK (*se la mira*): Kate, ¿ets tu?

KATE (*poss, a JULIE*): De nom, de lletra, d'amant, de pare del teu/

JULIE (*va a escanyar-la, poss*): Filla de puta!!!

NICK (*s'interposa, poss*): Prou!!!

(Para la música, de cop. Silenci. Com flipats:)

KATE: Merda puta, això és molt raro...

JULIE: Que fort que fort, parlo però no dic el que vull dir...

NICK *(agafa les instruccions)*: Julie, sisplau, ¿com collons es para, això?

JULIE: No ho sé...

NICK *(acollonit)*: Hòstia hòstia hòstia... *(Fulleja nerviosament les instruccions, elles se'l miren, com flipades. Silenci tens. De sobte llença les instruccions.)*

(Torna la música. Posseïts de nou i definitivament. Comencen a cantar:)

BILLY ANEM A DINS! SISPLAU!

(Choque de teleñecos. Col·locació.)

BILLY ¿ES POT SABER QUÈ DIMONIS PASSA AQUÍ?

SHIRLEY PREGUNTA-LI A ELLA

BILLY ¿ES POT SABER QUÈ DIMONIS PASSA AQUÍ?

ALICE RES, RES

SHIRLEY LA TEVA ALICE T'HO POT DIR

ALICE CALLA..., RES DE RES

SHIRLEY PREGUNTA-LI...

ALICE CALLA...

BILLY ¿QUÈ PASSA AQUÍ?

SHIRLEY LA TEVA ALICE T'HO POT DIR...

(PAUSA.)

SHIRLEY PREGUNTA-LI

PEL SEU SECRET

ALICE COM DIGUIS

UNA PARAULA MÉS...

SHIRLEY PREGUNTA-LI...

BILLY ¿QUIN SECRET?, ¿QUÈ M'HAS DE DIR?

ALICE FILLA DE PUTA,

ET JURO...

SHIRLEY EL GRAN SECRET

ALICE QUE ET MATO AQUÍ MATEIX

BILLY ¿QUIN GRAN SECRET?

SHIRLEY ¿AQUÍ MATEIX? __ **BILLY** ALICE...

BILLY ¿QUÈ M'HAS DE DIR?

ALICE EL MEU MARIT

BILLY ¿T'HA MALTRACTAT?

ALICE ESTÀ ARRUÏNAT...

DE NO SER AIXÍ,

SHIRLEY EL GRAN SECRET...

ALICE AQUEST DISC...

NI MORTA HAURIA FET

(PAUSA.)

SHIRLEY BON INTENT

BILLY ALICE

SHIRLEY BON INTENT

BILLY ALICE

SHIRLEY PERÒ AIXÒ NO ÉS CAP SECRET

BILLY ALICE

AIXÒ NO ÉS CAP SECRET

ALICE, PARLA

SHIRLEY NO T'HO DIRÀ LA MOLT COVARDA

BILLY ¿QUÈ M'HAS DE DIR...?

SHIRLEY DEIXA'M A MÍ...

(PAUSA. CANVI.)

SHIRLEY SEMBLA SER...

ALICE CALLA

SHIRLEY DIUEN QUE...

ALICE ET MATARÉ CANALLA

SHIRLEY AMB EL DARRER POLVET

LI VAS DEIXAR

DE REGAL...

BILLY ¿QUÈ?

ALICE CALLA

SHIRLEY UN FILLET...

ALICE CANALLA...

BILLY ¿QUÈ?!

SHIRLEY EL GRAN SECRET

BILLY ¿TINC UN FILL?!

SHIRLEY CLAVAT A TU

BILLY EL GRAN SECRET

SHIRLEY BEN CLAVADET

BILLY ¿PER QUÈ NO M'HO VAS DIR?!

¿QUÈ M'HAS FET?

SHIRLEY BEN CLAVADET

BILLY TINC UN BILLY PETIT

ALICE EM VAS VIOLAR, MALPARIT!

BILLY SAPS QUE AIXÒ ÉS MENTIDA

SHIRLEY HAVER-LO DENUNCIAT...

BILLY NO T'HO PERDONARÉ EN MA VIDA

ALICE NO VOLIA QUE EL MEU FILL
QUEDÉS TRANSTORNAT

BILLY ¿COM HAS POGUT...

ALICE MAI NO HO HAURIES SABUT

SHIRLEY AL PARE VAIG A INFORMAR

BILLY AMAGAR-ME UNA COSA AIXÍ...?

SHIRLEY QUE EL PARE MAI MÉS NO SERÀ

BILLY ¿COM HAS POGUT?!

ALICE PER AQUESTA PORTA NO SORTIRÀS
LA VIDA NO EM DESTROSSARÀS

BILLY ¿COM HAS POGUT?!

ALICE MAI NO HO HAURIES SABUT

SHIRLEY SI NO VOLIES PROBLEMES,
MESTRESSA DE CASA FELIÇ
SI NO VOLIES DILEMES

BILLY UN BILLY PETIT...

ALICE EM VAS VIOLAR, MALPARIT

SHIRLEY NO HAVER-TE FOLLAT EL MEU MARIT

(SHIRLEY va a sortir. ALICE fa el gest de disparar-li. PUM.)

(SHIRLEY es desmaia.)

BILLY ¿PERÒ QUÈ HAS FET?!

ALICE JO NO VOLIA...

BILLY ¿PERÒ QUÈ HAS FET?!

ALICE JO NO VOLIA... JO NO VOLIA...

(SHIRLEY fa el gest de disparar ALICE. PUM.)

(ALICE es desmaia, i SHIRLEY també. BILLY se les mira, aterrit.)

BILLY MASSA TARD...

*(BILLY fa el gest de volar-se el cap. Amb el pum i el desmai acaba la música.
Fosc.)*

4.

(JULIE mira la tele on sentim els crits que fan quan estaven fent la ouija. KATE es mira encuriosida el terra, on estan enterrades les Golden. NICK està estirat al sofà dormint, només veiem les seves cames que sobresurten.)

JULIE: Nick desperta! Ho has de veure! *(Mirant la tele:)* Això és molt fort! És molt fort...

KATE *(mirant on estan enterrades les Golden:)* Estan aquí. Segur, tot quadra!

JULIE: Shhhhh!!

KATE: Vull dir aquí, enterrats, cony!

JULIE: Ja. Però ¿qui els va enterrar?

KATE: No sé, algú...

JULIE *(mirant la tele):* Que mala puta!

KATE: ¿Qui?

JULIE: La Shirley aquesta! Mira que dir-li al pobre Billy que el fill de l'Alice era seu!

KATE: Escolta nena, la culpa de tot la té l'escalfabraguetes de l'Alice... Tota mona ella, i vinga a follar-se el marit de l'altra!

JULIE *(adoptant el posat i la veu d'ALICE):* Era amor! La vostra relació ja estava acabada...

KATE *(adoptant el posat i la veu de SHIRLEY):* Perdona, però jo dic quan s'acaben les meves relacions i no tu, cony de mestressa de casa feliç!

(Es miren i s'adonen del moment regressió que han viscut.)

JULIE: ¿Que fort no? Això deu ser com un residu de la possessió. A les instruccions diu que pot passar...

KATE: Billy! Vull dir Nick! Desperta, tio!

JULIE *(llegint les instruccions):* "Les ments dèbils o especialment sensibles poden acusar l'esforç físic després d'una possessió".

KATE *(mirant la tele):* Per favor, quina por... Treu això, que no vull veure'm fent aquestes coses!

JULIE *(somriu):* És com veure'ns en un culebron (musical)!

KATE: Prou. *(L'apaga.)* ¿I ara què?

JULIE: No ho sé... Tiraran els estudis a terra i no haurem fet res del que havíem de fer! Ni salvar-les ni gravar la última cançó.

KATE: Mira, el millor que podem fer és anar recollint, i resar perquè amb tota aquesta merda no acabem tancats en un manicomi.

JULIE: Ja ho sé. Quan vinguin direm que aquí hi ha enterrades tres persones. I no ho podran tirar a terra... Saps què vull dir?, com las piràmides!

KATE: ¿I quan et preguntin com ho saps, què diràs? Doncs miri, em van posseir les seves ànimes i...

JULIE: Ja...

KATE: De pet al manicomi!

(Les dues miren on estan enterrades.)

JULIE: ¿Tu creus que acabarem com elles?

KATE: A aquest pas, si no sortim d'aquí, acabarem exactament igual que elles!

JULIE: Vull dir enfadades, odiant-nos d'aquesta manera...

KATE: Em temo que amb les Terra i Foc tot serà com més normalet. No tindrem ni el seu èxit, ni el seu final, ni molt menys un mànager atractiu i seductor i amb talent que ens torni boges a totes dues.

(Sentim a NICK roncar desagradablement.)

JULIE: Ei, de debò, la seva cançó no esta gens malament... *(La busca.)*

KATE: Aaaah..., però ¿què dimonis hi faig aquí?! L'antiga Kate fotria la porta a terra i tocaria el dos! Però tinc com l'estranya necessitat de quedar-me i fer alguna cosa. Però no sé què ni com!

JULIE *(del manual)*: Això també ho diu aquí. Possessió empàtica es diu...

KATE: Cony d'instruccions... *(Les agafa i se les mira. JULIE posa la cançó de NICK.)*

JULIE: Mola, ¿eh?

KATE *(mentre llegeix)*: Psí, la podríem gravar si tinguéssim una lletra...

(JULIE s'ha quedat astorada, rumia, té una revelació. Pausa.)

JULIE: Esclar, una lletra...

KATE *(mentre llegeix)*: Sí, una lletra, ja saps, per cantar...

JULIE: Una lletra!!!

KATE *(aixeca la vista)*: Una lletra, sí, ¿què passa?!

JULIE: Nick!! Nick, ¿on tens la teva llibreta?! Nick!!!

KATE: ¿Què passa, ara?

JULIE: No són missatges! Nick, no són missatges! Nick!!

KATE: ¿Què vols dir?

JULIE: Crec que ja sé què volen...

(Per l'altre banda entra BILLY, du una lletra a la mà.)

BILLY *(a CHARLY)*: Tornar a començar...

JULIE: Nick! La llibreta, ¿on la tens? *(Busca arreu.)*

BILLY: Sortir del pou, per fi!

KATE: Desperta, cony de Ventafocs!

BILLY: Avui pot ser un gran dia, Charly. La Shirley i l'Alice, aquí, a Old Records, de nou deu anys després... No sé què passarà vell amic, però alguna cosa em diu que quan gravin juntes la cançó que he fet per elles... *(Es queda mirant la lletra, somriu.)*

KATE: Ah, em sembla que la té aquí sota...

JULIE: ¿On? *(Busca)*: Nick, mou-te, carai...

BILLY: Crec que aquesta cançó farà que oblidem tota la merda que va haver-hi entre nosaltres.

KATE: Coi, tan petit i com pesa...

BILLY: ¿Tu com ho veus? (*CHARLY fa ok.*)

JULIE (*a KATE*): Ajuda'm...

BILLY: Quan tornin a cantar juntes, veuran la llum...

(JULIE I KATE l'han mogut. JULIE ha agafat la llibreta.)

JULIE (*llegint*): Són frases de la lletra d'una cançó. N'estic segura...

BILLY: Per fi tots podrem tornar a veure la llum!

KATE: Doncs tia, si són frases d'una lletra, és que volen...

JULIE: ...que gravem la cançó que no van poder gravar elles!

(CHARLY està content i improvisa, somrient, al piano. BILLY escolta encantat de la vida.)

KATE: Però ¿com n'estàs tan segura, que és una lletra?

JULIE: Perquè... No ho sé, perquè, Kate.

KATE: Doncs pensa, Julie, pensa!

JULIE: I a més em sembla que està tot desordenat...

BILLY: Maleït Charly Winston... ¿Te'n recordes, del nostre vell blues?

KATE: Doncs vinga, busquem-li un sentit.

BILLY: Si el cantem, potser ens dóna sort, ¿no creus...?

(BILLY comença a cantar el blues, mentre JULIE i KATE intenten ordenar les frases de la cançó.)

#7. "EL BLUES D'EN CHARLY" (Billy)

TOT JUST EM VAN PARIR,
LA VIDA VA CAGAR-SE EN MI...
MA MARE UN SANT PUTOT,
MON PARE UN CABRONÀS DELS GROSSOS...
QUIN GRAN FUTUR, NO SÉ COM FUGIR... D'AQUÍ...

TOT JUST VAIG FOTRE EL CAMP,
LA MERDA VA SEGUIR TROBANT-ME...
WHISKY SENSE AMICS,
RESSACA, DROGUES, JOC, FULANES...
QUIN GRAN FRACÀS, NINGÚ VOL SABER... RES DE MI...

VENÇUT, LA VIDA JA LA TINC MORTA,

LA NIT MÉS LLARGA I FOSCA EM VOL PER ELLA...
RESPIRO FONS I VAIG DIRECTE A LA CLOSCA,
DÉU EM PERDONI CRIDO FORT I TANCO ELS ULLS...
CHARLY WINSTON, EL MEU NOU VEÍ,
M'ATURA EN SEC TOCANT UN BON BLUES...

I QUAN LA VIDA JA LA TINC MORTA,
LA NIT DEL BLUES I EL SWING EM VOL PER ELLA...
COM UN VERÍ CALENT M'INUNDA LES VENES,
PER DÉU QUE SÉ PER FI QUIN ÉS EL MEU CAMÍ...
SENTO MÚSICA AL PIS DEL VEÍ,
EN CHARLY WINSTON TOCA PER MI...

QUAN RES NO VOL SORTIR,
I EL MÓN SEGUEIX CAGANT-SE EN MI...
PICO UN COP ELS DITS,
I EL CHARLY TOCA UN BLUES BEN FI...
QUAN CANTO UN BLUES, SÉ QUE NO PODRÉ... MORIR...
(...)
QUAN RES NO VOL SORTIR...

BILLY (*a CHARLY*): Mai no oblidaré que si sóc en aquest món és gràcies a tu... Brindo per tu, Charly Winston!

(CHARLY deixa de tocar, somriu, aixeca la petaca i fa el gest de brindar.)

JULIE, que es mirava concentrada el que ha anat escrivint, intenta cantar una frase de la lletra.)

KATE: ¿Te la saps?

JULIE: No... No ho tinc clar... Crec que falten trossos... (*Prova amb una altra frase de la lletra.*)

KATE: Doncs recorda'ls i tindrem la cançó!

JULIE: Com si fos tan fàcil...

KATE: El que no entenc... ¿Com pot ser, que coneguis aquesta/?

JULIE: ¿La possessió?

KATE: A mi també m'han posseït i no em sona de res!

JULIE: Ai, no ho sé...

KATE: Doncs fes memòria. Truca a la teva mèdium, o pren-te un àcid..., però acaba la lletra ja!

(Piquen a la porta.)

JULIE: ¿Són elles?

KATE: Què collons elles... Que ja venen a tirar l'edifici!

JULIE: Merda!

(Piquen a la porta.)

KATE: No volem publicitat, gràcies!!

JULIE: Ja tenim de tot!

(Pausa. Piquen a la porta més fort.)

JULIE: Merda!

KATE: Ara obrim! Estem buscant la clau, que no la trobem!!!

NICK *(aixecant-se del sofà, visiblement perdut)*: ¿Què passa? ¿Què és aquest soroll...?

JULIE: Nick...!

KATE: Nick!

NICK *(reacciona)*: Hòstia, que fort, ¿no...? Lo de la possessió i lo de/

KATE: Arribes tard, xaval... La situació és la següent: la Julie sap que "elles" volen que gravem la cançó que no van poder gravar!

NICK: Però si no la tenim...

KATE: Tard, xaval! La Julie sap que les psicofonies són frases de la lletra!

NICK: ¿Però com ho pot /?

KATE: Molt tard xaval! No en tenim ni puta idea, però és així! Ella ho nota, i quan ella nota, nota.

NICK: ¿I la música?

KATE: Estem esperant que li vingui.

NICK: Doncs li hauria de venir de pressa, perquè els de l'enderroc vénen ja!

(Piquen a la porta.)

KATE: Tardíssim xaval! Ja els tenim aquí!

NICK: La puta d'oros...

KATE: O sigui que posa't les sabates, espavila, i fes alguna cosa.

(Quan s'aixeca té la típica trempera matiner, que en estar d'esquena, el públic no veu però JULIE sí.)

JULIE: Oh...

NICK: Això passa... Pels matins, ja saps...

JULIE: Bon dia, doncs. *(Assenyalant amunt i avall:)* A tots dos!

KATE: Julie, no et distreguis amb petites coses i acaba la lletra.

NICK: ¿Però com collons saps que és una lletra?

KATE: Que no ho sabem...! Nick ajuda'm a la porta, i tu, Juli Winston, pensa en la maleïda/

NICK: Hòstia!

KATE: Nick, va!

NICK: Hòstia hòstia...

(Busca entre discos.)

KATE: ¿Què fots ara? No és moment d'escoltar música! *(Treu el cap per la finestra.)*
Nens, aquí fora és ple de màquines enooormes!

(NICK li allarga el primer disc de les Golden a JULIE.)

NICK: Mira.

JULIE: Ja l'he escoltat!

NICK: La foto!

JULIE: Ja l'he vista!

NICK: Mira la foto. Mira-te-la bé!

JULIE: ¿Què?

NICK: En segon terme, al fons. *(Pausa.)* El pianista...

(JULIE fa cara d'al·lucinada.)

KATE: ¿Què passa?

NICK: ¿Ho entens ara...?

JULIE: Per això conec la lletra...

KATE: ¿Què passa, què passa? Que algú m'ho expliqui!

NICK: Només hi havia quatre persones que coneixien la lletra.

KATE: ¿Quatre? Me'n falta un...

NICK: El seu pianista! Charly Winston!

JULIE *(pausa, mira al seu voltant, commoguda)*: ¿Iaio...?

NICK: Ell et devia ensenyar la lletra! Ell la va salvar! La última i mítica cançó perduda de les Golden... És en el teu cap!

JULIE: Però no recordo el que..., ni la...

KATE: Doncs ho has de fer!

(Truquen a la porta, cada vegada més fort.)

JULIE: Una estoneta més mama!!! *(KATE flipa.)* Ai, no sé, m'ha vingut... Com queestic de rotllo regresions...

KATE *(rotllo Harrelson)*: Nois, ho hem d'aconseguir! Nick: a la porta! Julie: a regresionar!

NICK *(a KATE)*: ¿I tu?

KATE: No sé, ¿al tejado?

NICK: Kate, que no estem per conyes, hòstia!

KATE: Són els nervis, collons! *(A JULIE:)* Va, que jo t'ajudo...

NICK *(d'algo contundent per posar davant la porta)*: Això servirà! *(Surt.)*

(KATE porta JULIE cap al piano. JULIE seu. CHARLY és al seu costat. No es veuen, cadascú a la seva.)

KATE: Tanca els ulls. Recorda quan seies al seu costat... Imagina't tot el que veies...
Recorda quan et cantava la cançó...

JULIE: Sí...

NICK *(des de fora)*: No podeu tirar l'edifici, hi ha gent a dins!

KATE: Estaves relaxada, i tranquil·la...

JULIE: Sí...

NICK *(des de fora)*: No, no som okupes! Estem acabant de gravar un disc molt important! Si de cas, per què no es passen demà, ¿eh?

KATE *(a NICK)* Calla cony! *(A JULIE:)* Perdona, tu relaxa't...

NICK *(des de fora)*: No entrareu encara, cabrons!

KATE *(Ilegeix una frase de la cançó)*: "....." *(JULIE la repeteix i prova de continuar-la.)*

KATE: ¿Què, no?

JULIE: No sé, vam cantar moltes cançons!

NICK *(entra, molt cansat, finestra:)* ¿Com? Que no, que li dic que no som okupes!
¿Què?! No home no, no cal que es posi així! Parlem-ne!

(JULIE li ha dit a KATE alguna cosa a cau d'orella. JULIE va fent.)

KATE *(nerviosa)*: Julie, sisplau...!

JULIE: Si no, no em puc concentrar!

KATE *(superada)*: Ooooh... Nick!

NICK: Diuen que ve la policia! I jo ja no sé què més posar davant la porta.

KATE: Nick, pregunta/

NICK: Amb porres!

KATE: Nick!!! *(Amb calma)*: Sisplau, pregunta qui va guanyar ahir.

NICK: ¿Què?!
KATE: Pregunta qui va guanyar el concurs!

NICK: Et dic que vénen a treure'ns a hòsties!

KATE: Nick! El concurs. Si no, la Julie no pot concentrar-se.

JULIE: No puc deixar de pensar-hi!

NICK *(hi anava, s'atura)*: Fes-ho tu, que hi ha la tele i em fa vergonya...

KATE: Collons!

NICK: Hòstia puta, la que estem liant! *(Surt.)*

KATE *(finestra)*: Escoltin, ¿qui va guanyar ahir el/? D'acord, sí, sí, la policia i les porres... Sí sí, el jutge... Però ¿em podria dir qui/? Porca puta!! Maleïda Cindy!

(Escup a terra, i JULIE, sense aixecar la vista, concentrada en lo seu, també.)

Maleït país de catetos! *(A NICK, que entra, esgotadíssim.)* ¿Què, com va la porta?

NICK: Bé, aguantarà. Però diuen que o ens rendim i ho traiem tot, o en 10 minuts la foten avall d'un petardasso.

KATE: Collons, van forts.

NICK *(Esbufega)*: Kate, ¿tu creus que em pegaran, si porto ulleres?

KATE: Abans que a una dona, sí.

NICK: Merda.

JULIE (*de sobte*): Ho tinc... Ho tinc. Ho tinc!! (*S'acosten al voltant de JULIE, que ensenya la llibreta.*) És així! Crec...

KATE: Perfecte, perfecte!

NICK: Com diria el teu avi, ben fet bonica ben fet!

KATE: ¿I ara què?

JULIE: L'hem de gravar!

KATE: Però no tenim la música!

JULIE: No la recordo (*Cops a la porta.*) Amb violència no s'arriba enlloc!

KATE: Potser ens hauríem de rendir dignament, ¿no?

NICK: No! Passa'm la llibreta! (*Llegeix, rumia:*) Sí! Coincideix... Coincideix!

JULIE: ¿Amb què?

NICK: La maqueta! La meva cançó! Vaig agafar el ritme que proposava el piano del teu avi i..., i...

KATE: ¿I?

NICK: Que les frases encaixen amb la meva base musical! Podem cantar-la!

KATE: ¿Podem?

NICK: No sé, jo podria fer algun coro, ¿no?

JULIE: Doncs vinga, a què esperem?!

(NICK agafa un rellotge, que hem fet sortir abans. Anirà preparant la música i la taula per gravar.)

NICK: Hem de començar a gravar en el moment que elles van començar a fer-ho!

JULIE: Sí, sí, sí... Té lògica!

NICK: El cop de porta ja s'ha sentit fa estona... (*Mira el rellotge.*) Ara toca...

KATE: El perfum! (*Va cap la peixera.*)

NICK: Tres, dos, un...

KATE (*olora*): Patxuli!

(Cops dels operaris.)

JULIE: De pressa, que vénen!

KATE: ¿I ara?

NICK: La taca!

KATE: No hi és!

NICK (*rellotge*): Un moment...

JULIE: No tindrem temps!

NICK (*rellotge*): Hauria de sortir... (*Pausa.*) Ara!

KATE: La taca!

NICK: I ara el piano... Sí, el piano és la senyal per començar!

JULIE: ¿Quan falta?

NICK: Un minut!

KATE: No tenim temps, Nick, aquesta gent petarà la porta en sis minuts!

JULIE: ¿Què fem?

NICK: Noies, arribats a aquest punt, crec que el millor que podem fer... És aprofitar aquesta mítica taula de so..., per fotre-hi al damunt un bon polvo ràpid. *(Elles flipen.)* Però ràpid, ràpid, ¿eh? Pim pam patapam. *(El miren molt malament.)* Ho havia d'intentar! Joder, ens faltarà la història d'amor!

JULIE: I el Bruce Willis!

(Cops dels operaris. Sirenes de policia.)

NICK: La mare que els va parir.

KATE: ¿Què?

NICK: ¿Sortim?

JULIE: No podem abandonar-los... Els hem de salvar...

NICK *(rellotge)*: 5 minuts.

KATE: Una cançó.

JULIE: La nostra última cançó!

KATE: La seva última cançó!

NICK: Fem-ho, doncs.

JULIE: Però com sabrem si ha funcionat?

NICK: A l'hora que es moren..., la llum...

KATE: S'apaga...

JULIE: Això vol dir, que si segueix la llum...

KATE: Ho haurem aconseguit!

NICK: El piano ha d'estar a punt de sonar.

JULIE: Va som-hi...

KATE: Som-hi.

(Els operaris segueixen fotes cops. NICK va traient botons de la taula de so i se'ls guarda a la butxaca.)

KATE: ¿Però què fots?

NICK: Són els "freinders" originals!

KATE: Friki!

(Sonen les notes de piano de sempre.)

NICK: El piano!

JULIE: Vaaaaaaaaa!!!

NICK *(de pressa però mantenint el to de sempre)*: "Nova York, 2009. Estudis Old Records. "Segueix la llum." Presa primera i definitiva. Tres, dos, un!!! El piano entra, ara!!!!!!!

(Comença a sonar el piano. Comencen a cantar la cançó.)

#8. "SEGUEIX LA LLUM" (Julie/Kate/Nick)

SENSE POR, CAP RANCOR
SOM AQUÍ, UN COP MÉS
CAU LA NIT, SENT EL CRIT
DE CANÇONS QUE NEIXEN

SOMNIS DEL PASSAT (SÓN TAN LLUNY)
DORMEN DINS EL MAR (FETS MALBÉ)
PERÒ NO FRACASSAREM,
SI SEMPRE ENS FEM COSTAT
SI SOM UN BON EQUIP
JA NO PARAREM (TOTA UNA VIDA)
HEM DE SER VALENTS (UN MATEIX CAMÍ)
I NO FUGIR

SENSE POR, AMB PASSIÓ
FEM QUE EL MÓN (ES) DESPERTI
NEIX LA NIT, AL TEU PIT
I S'ATURA EL TEMPS

DEIXEM SORTIR TOT EL QUE ENS COU
BUSQUEM REFUGI EN MÉS CANÇONS
UN SOMNI HA MORT, PRÒ D'ELL EN NEIX UN DE MÉS FORT
VOLEM CREMAR, REVIURE EL FOC
AMUNT LES MANS, UN ALTRE COP
UN SOMNI MOR, I ALHORA EN NEIX UN DE MÉS FORT

CREU-ME, LLUITA
TOT ÉS CLAR I ÉS JOVE
BUSCA, MOU-TE
EL FUTUR ÉS NOSTRE
SI VOLS CREURE EN EL DEMÀ
COM AHIR
SEGUEIX LA LLUM

(Cap al final de la cançó, just abans que cantin per primer cop la frase "Segueix la llum..." la llum va baixant d'intensitat i està a punt d'apagar-se però, de cop torna a pujar, fins i tot més.)

NICK *(en el moment musical sense veus just després del primer "segueix la llum")*:
SEGUEIX LA LLUM, HO HEM ACONSEGUIT! SEGUEIX LA LLUM!! SEGUEIX LA
LLUM!!
CREU-ME, LLUITA
TOT ÉS VIU I ÉS JOVE

BUSCA, MOU-TE
EL FUTUR ÉS NOSTRE
SENT QUE RES NO S'HA APAGAT
SOM AQUÍ
SEGUEIX LA LLUM
SEGUEIX LA LLUM
SEGUEIX LA LLUM...
SEGUEIX LA LLUM, LLUM, LLUM...

(Acaben la cançó, a tope. NICK agafa un pen-drive o el que sigui amb la gravació. Tots van agafant coses seves per endur-se.)

NICK: S'acaba el temps!
KATE: Ens rendim, ens rendim!!!
JULIE: Som gent pacífica!!!

(Fan per marxar. CHARLY s'aixeca, mirant-los.)

CHARLY: Ben fet bonica...

(A punt de sortir, carregats de trastos, es giren i veuen al pianista.)

KATE: Vaaaaaaa! *(Marxen NICK i KATE.)*

CHARLY *(a JULIE)*: ...ben fet!

(Li llença un petó. JULIE somriu i marxa.)

TRENQUEN LA PORTA-FOSC-CAU L'EDIFICI

FI